

Št. 063

AVGUST 2011

Številka prodajalca:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

EVROPE

BRATISLAVA

REKA

DUNAJ

BEOGRAD

LINZ

BERLIN

Odgovorna in izvršna urednica:
Mirjam Gostinčar
Pomočnica odgovorne urednice:
Špela Razpotnik
Tehnični urednici:
Nina Vareško in Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Tomislav Gruđen,
Luna Jurančič Šribar
Sodelavci uredništva:
Smiljana Bradonjič, Aleš Čelikovič, Arne Gorjanec,
Gregor B. Hann, Anica Kozjek, Roman Lasnik, Miran Možina,
Marko Nakrič, Jean Nikolič, Žigažaga
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Anka Sladič
Ilustracije:
Nik Knez, Janez Kompare, Damjan Majkič, Lea Mihalič
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 300

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --
Ministrstvo za zdravje -- FIHO -- Urad RS za enake možnosti

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice
član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

ČESTNI ČASOPISI

foto: osebni arhiv

O zamisli in pojavu cestnih časopisov smo nekaj že napisali v prvi številki Kraljev ulice že nekoliko odmaknjenega junija 2005. Takrat predvsem zato, da bi sami sebi, bralcem ter javnosti pojasnili in utemeljili, kaj cestni časopisi sploh so in zakaj vsaj enega potrebujemo tudi v Ljubljani oziroma Sloveniji. V tokratni nekoliko posebni, tematski, poletni številki spet pišemo nekaj več o tej temi, in sicer v zvezi s predstavitevjo šestih tujih cestnih časopisov, dveh iz Avstrije ter po enega iz Nemčije, Slovaške, Hrvaške in Srbije.

Dunajski Auguštín, linški Kupfermuckn, bratislavski Nota Bene, berlinski Strassenfeger, riješke Ulične svetiljke ter beograjsko Lice ulice predstavljajo le pet od nam bližnjih časopisov, s katerimi smo Kralji ulice doslej tako ali drugače sodelovali in ki vsaj deloma označujejo tudi koordinate geopolitičnega prostora, v katerega smo umeščeni in v katerem se povezujemo. Trije časopisi z nemškega govornega območja ter eden slovaški so naši starejši bratje, saj so nastali okoli 5–10 let pred Kralji ulice, druga dva, iz Hrvaške in Srbije, pa sta nastala nekaj let za nami. Dodatno objavljamo še informacijo o naši krovni mednarodni zvezi cestnih časopisov INSP: zveza združuje 112 cestnih časopisov v 40 državah, na svetu pa jih je verjetno še nekajkrat več.

Kratke predstavitev petih časopisov ter po en preveden prispevek (po izboru njihovih uredništev) iz vsakega od njih nudijo možnost hitrega (in gotovo tudi površnega) vpogleda v naravo vsakega od njih. Verjetno lahko vsaj malo začutimo, kako so si različni in v čem podobni. Vse odlikuje značilnost, da jih prodajajo na cesti brezdomni ali drugače socialno izključeni prodajalci. Vsi se financirajo – v različnih deležih – iz lastnih prihodkov, donacij, proračunskih sredstev ter reklam. Večino jih ustvarjajo pretežno profesionalni pisci, njihovi poslani in tu ponatisnjeni prevedeni prispevki pa imajo različne teme; poenostavljeno bi lahko rekli, da Auguštín in Strassenfeger odpirata temo multikulture in druge heterogenosti prodajalcev, Kupfermuckn temo socialno kulturnega aktivizma, Nota Bene svojevrstne kulturne normalizacije brezdomstva, Ulične svetiljke filantropije in dobrotelosti, Lice Ulice pa se predstavlja z literarno-etnografskim pogledom na beračenje Romov.

Uvodničarju se zdi, da smo Kralji ulice najbolj podobni linškemu Kupfermucknu. Njihova izjava, da je glavni del njihovega časopisa to, da revni in izključeni pišejo o svojih izkušnjah ter prvoosebno nagovarjajo bralstvo, po mojem v veliki meri velja tudi za Kralje ulice. S tem povezana je tudi razmeroma manjša vloga profesionalnih piscev v oblikovanju časopisa. Ta fokus predstavlja – poleg dejstva, da prodaja časopisa za prodajalce pomeni možnost legalnega pridobivanja prihodka in obliko ekonomske vključitve – ključno (potencialno) posebnost cestnih časopisov, namreč da dajejo medijski glas brezdomcem in drugim socialno izključenim skupinam prebivalstva, česar jim drugi mediji v glavnem ne dajejo. V preostalem poletnem času, ko bomo lahko tako rekoč kjer koli srečevali turiste in popotnike z vsega sveta, naj nas tokratna posebna tema poletne številke Kraljev ulice spomni na to, da je tudi brezdomstvo – tako kot turizem – globalni pojav ter da je potrebno za njegovo reševanje in preprečevanje poleg aktivacije (v primeru cestnih časopisov gre predvsem za kulturno medijsko udejstvovanje) brezdomnih tudi mednarodno povezovanje in delovanje.

Bojan Dekleva

Kazalo:

- 2 **UVODNIK**
- 3 **TO SEM JAZ**
- 4 **INSP - MEDNARODNA MREŽA CESTNIH ČASOPISOV**
- 7 **ULIČNE SVJETILJKE - ULIČNE SVETILKE**
- 10 **LICEULICE — OBRAZ ULICE**
- 13 **KUPFERMUCKN — »BAZA«**
- 16 **AUGUSTIN— AVGUŠTIN**
- 19 **NOTA BENE - DOBRO SI ZAPOMNI**
- 22 **NEKAJ CESTNIH**
- 24 **STRASSENFEGER - CESTNI POMETAČ**
- 27 **PODPIRAM!**
- 27 **SMS KOMENTARNICA**
- 28 **BREZPLAČNE PRIREDITVE**
- 28 **ULIČNI HOROSKOP**
- 29 **OGLASNA DESKA**
- 30 **RAZVEDRILO**

To sem jaz:

KLAVDIJA

foto: MG

Živjo, ime mi je Klavdija, rojena pa sem 8. 10. 1980 v Trbovljah. Prihajam iz delovne družine, oče je bil zaposlen v Steklarni Hrastnik, mama pa je še vedno. Z njo že kakšni dve leti nisem v stiku. Imam tudi 6-letno hčerko Leo, ki pa trenutno živi pri svojem očetu. Leta 2007, ko mi je umrl oče, se mi je svet začel počasi podirati. 10 let sem delala na terenu kot prodajalka različnih gospodinjskih aparatov, pred slabima dvema letoma pa sem prišla v Ljubljano, kjer sem spoznala Kralje ulice. Od takrat živim na ulici in se prebijam, kakor vem in znam, iz dneva v dan. Trenutno živim v Kolizeju, vendar pa je pred vrati poletje, zato resno razmišljam o tem, da bi se odpravila v Koper. Tam sem že opravljala sezonska dela in vem, da bi si lahko poiskala kakšno delo. Časopis prodajam občasno, pomaga mi, da lažje preživim. Tudi s hčerko že približno pol leta nimam nikakršnih kontaktov. Precej hudo mi je, saj me vedno sprašuje, kdaj bo lahko prišla živet nazaj k meni. Zato srčno upam, da mi bo v Kopru uspelo, če se že odločim odpraviti tja. Čim prej bi jo rada spet imela pri sebi, saj gre s septembrom v prvi razred. Upam, da mi bo v teh poletnih mesecih to uspelo.

OD TAKRAT ŽIVIM NA ULICI IN SE PREBIJAM, KAKOR VEM IN ZNAM, IZ DNEVA V DAN.

foto: Ziga Roga

03
KRALJI
ULICE

KRALJI
ULICE
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcem Kralji ulice, Imola G. Kardeljeva ploščad 16, 1000 Ljubljana

NE OBREMENJUJEM
SE S FINANCIAMI.
WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

INSP (INTERNATIONAL NETWORK OF STREET PAPERS) – MEDNARODNA MREŽA CESTNIH ČASOPISOV

International
Network of
Street
Papers

arhiv INSP

04
KRALJI
ULICE

Mednarodna mreža cestnih časopisov (INSP) povezuje in podpira prizadevanje cestnih časopisov po vsem svetu, da bi brezdomcem in marginalnim ljudem omogočili zaposlitev. Ustanovljena je bila leta 1994 in trenutno podpira 112 cestnih časopisov v štiridesetih državah. V šestnajstih letih je pomagala več kot 200.000 prodajalcem uličnega časopisa, da se dvignejo iz revščine in si izboljšajo življenje. INSP je tudi pomemben medijski vir, ki ga prebirajo raznovrstni bralci, teh je 5–7 milijonov na izvod. Deluje kot usklajeni glas, ki se upira revščini in nepravilnosti ter združuje cestne časopise s pomočjo spletne tiskovne agencije Street News Service.

Organizacija

INSP-jev sedež je v Glasgowu na Škotskem, in sicer v

foto: arhiv INSP

in prostovoljni prevajalci.

stavbi, ki si jo delimo še z nekaterimi dobrodelnimi in nevladnimi organizacijami. Imamo stalno zaposlene člane osebja, štirje delajo v pisarni v Glasgowu, eden pa v Cape Townu, kjer podpira INSP-jeve afriške časopise. INSP je podprt tudi s strani dodatnega administrativnega osebja, ki mu priskočijo na pomoč različni pripravniki

The Street News Service

INSP-jeva tiskovna agencija Street News Service je agencija, ki obravnava teme z ulice ter tovrstne informacije ponuja iz prve roke. Pomeni alternativo spletnim novicam in združuje najboljše, kar ponuja »cestno novinarstvo« z vsega sveta. Je temelj INSP-jevih prizadevanj, da bi ustvarili močno in neodvisno medijsko gibanje. The Street News Service sloni na doprinosu posameznih cestnih časopisov in s tem občinstvu od vsepovsod nudi vpogled v različne lokalne perspektive na socialno in ekonomsko pravico.

INSP-jeva letna konferenca

Vrhunec letnega koledarja dogodkov INSP je letna konferenca, ki omogoča dodatno usposabljanje (s pomočjo delavnic) in mreženje članic, vsako leto pa gostuje v drugem mestu. Letos bo ponovno v »rodnem« Glasgowu.

Mednarodne nagrade cestnim časopisom

Ustanovljene so bile leta 2008 z namenom, da izpostavijo izjemne dosežke neodvisnega cestnega novinarstva in njegovega prispevka k socialni pravičnosti tako na lokalni kot na globalni ravni. Podeljujemo jih vsako drugo leto na posebnem dogodku konference INSP.

Kampanje

Medtem ko mnogo različnih cestnih časopisov organizira različne kampanje v imenu potreb in pravic brezdomnih prodajalcev na lokalni ravni, INSP ponuja edinstveni forum za oblikovanje skupnega zagovornišтва članic z vsega sveta. V letu 2010 je bila tovrstna aktivnost usmerjena k dvigovanju zavesti o neverjetnih dosežkih cestnih časopisov po svetu. V njej je sodelovalo približno 70 cestnih časopisov s celotnega sveta, s čimer smo dosegli skoraj trimilijonsko bralstvo.

Maree Aldam

Podobe prodajalcev

foto: arhiv INSP

International
Network of
Street
Papers

16th Annual Conference

THE STREET PAPER SUCCESS STORY:

THE NEXT CHAPTER

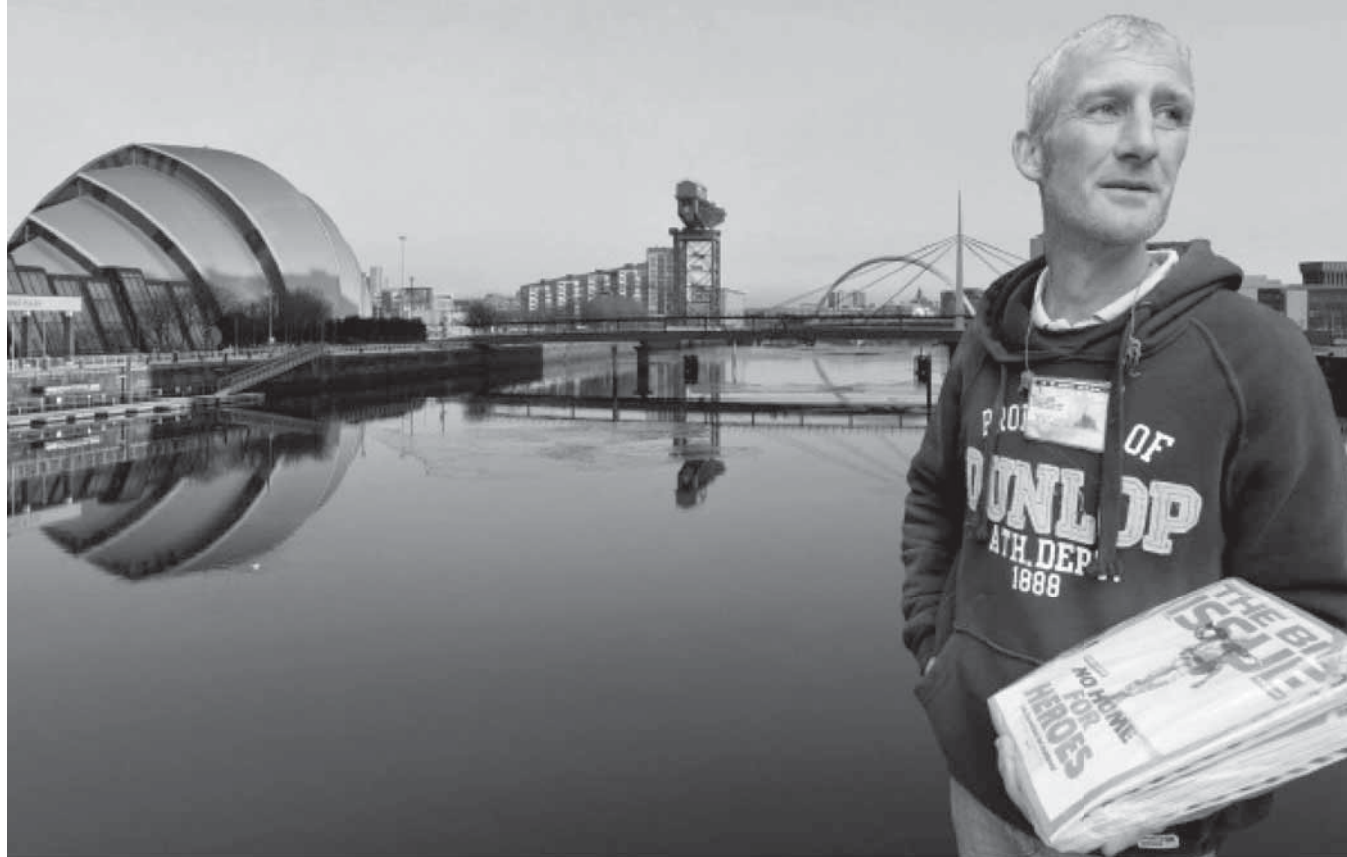
19th - 22nd July 2011

Glasgow, Scotland

the home of INSP's international headquarters

photo: INSP

05
KRALJI
ULICE

»V letu 2010 je mednarodni obtok cestnih časopisov prvič nekoliko upadel, zato sem bil navdušen nad izidom mednarodnih raziskav, ki so pokazale impresivno 10-odstotno rast v preteklih 12 mesecih. Te številke kažejo na nasprotni trend, kot je med svetovnim bralstvom, ki prebira tiskane verzije. INSP-cestni časopisi so v tem letu še enkrat dokazali, da imajo sila pomembno vlogo na spremenljivem področju medijev. Prepričljive in privlačne vsebine, ki so dobro predstavljene, si več kot zaslužijo, da jih imamo za formulo uspeha. Če je to povezano še s posebnim namenom in pobudo, resnično lahko postane svojevrstna znamka.«

»Priče smo ogromnemu porastu in razvoju znotraj INSP-ja vse od našega nastanka leta 1994, vendar se jedro cestnih časopisov ni spremenilo. V vseh teh letih nismo nikoli pozabili, da je poslanstvo številka ena in obenem osnovni razlog našega obstoja pomagati prodajalcem. Lani smo dosegli mejnik s tem, da smo zagotovili pomoč in podporo več kot 200.000 brezdomnim prodajalcem, kar je dejstvo, na katerega smo izjemno ponosni.«

Serge Lareault
Predsednik INSP-ja
(Založnik L'Itinéraire, Montreal, Kanada)

David Schlesinger
Honorarni predsednik INSP-ja, predsednik Thomson Reuters na Kitajskem in bivši odgovorni urednik Reuters News

Naslovnice cestnih časopisov

ULIČNE SVJETILJKE - ULIČNE SVETILKE (REKA, ZAGREB)

V doslej izdanih štirinajstih številkah smo se ukvarjali predvsem s temami, kot so brezdomstvo, revščina in socialna izključenost. Po vsej Hrvaški smo v javnosti prepoznani ravno po tem projektu. Od ostalih časopisov se razlikujemo predvsem po navedenih temah, ki jih ostali časopisi redkeje omenjajo, in po ulični prodaji. Avtorji člankov so vsi, ki si želijo tako ali drugače prispevati k izhajanju časopisa, najpogosteje pa so to študentje prostovoljci. Časopis prodajajo izključno brezdomci, ki ga odkupujejo od distributerja, prav tako tudi od prostovoljcev. Na Reki je to bivši brezdomec, prvi prodajalec našega časopisa. Časopis se sicer prodaja predvsem v centrih hrvaških mest. Obstaja od septembra 2008, povprečna naklada pa je 8000 izvodov. Do sedaj so bile vse številke v glavnem razprodane. Časopis se financira izključno s prodajo izdanih števil, kar pomeni brez marketinga in tudi brez sponzorjev.

Siniša Pucić

Članek, objavljen v Uličnih svetilkah:
IZKUŠNJE PRODAJALCEV

Tomislav BLAŽUN (ZAGREB):

Ker sem ostal brez zaposlitve in nisem mogel več plačevati stanovanja, sem pristal na cesti. Opazil sem številne brezdomce, kako prodajajo časopis Ulične svetiljke, in se pozanimal, kako lahko tudi sam postanem prodajalec. Obrnil sem se na Kaptol 9, kjer so me lepo pričakali, mi pojasnili, kaj se dela in kakšna je moja vloga. Prvih pet izvodov časopisa sem dobil brezplačno, da bi z njimi lahko zaslužil toliko, da bi lahko sam kupoval naslednje. Zdaj jemljem časopis in ga prodajam na različnih koncih Zagreba. Zavedajoč se svoje situacije, stojim brez besed in opazujem mimoidoče. Na začetku sem jih nagovarjal samo z: »Dober dan« in »Hvala«, počasi pa sem se opogumil in pričel z njimi kramljati, ker me je zanimalo, kako me vidijo in kaj mislijo o časopisu. Pogovarjal sem se z nekaj ljudmi, in ko sem opazil njihove nasmejane obraze, sem dobil samo potrditev, da delam v pravi smeri. Pogosto sem jim znal reči: »Izgubil sem vse, volje do dela pa ne.« Od njih sem prejemal podporo za nadaljnje delo prodajalca Uličnih svetilk kot tudi za druga priložnostna dela. Imam vtis, da me ljudje razumejo, saj mi pravijo, da bi v takšni situaciji lahko vsak postal brezdomec. Danes se v medijih vse več govori o našem časopisu, zato ga tudi lažje prodajamo kot prej. Ljudje zdaj vedo, za kaj gre. Namesto sklepne besede o svojih vtisih prodajalca ne smem pozabiti omeniti resnično lepe poteze gospe, ki se ji iz vsega srca zahvaljujem. Ko sem prodajal časopis, je pristopila in mi izročila vrečko sladkarij. Ko je opazovala moje rdeče in prezeble roke, se je napotila do trgovine in mi kupila rokavice, ki jih še danes nosim. Zahvaljujem pa se tudi vsem sedanjim in bodočim kupcem časopisa, ki pripomorejo k njegovemu nadaljnjem izhajanju in pomagajo tudi meni kot brezdomcu. Veselim se, da bom lahko še naprej opisoval svoje izkušnje in delil pohvale. Pozdrav vsem kupcem, kjerkoli že so, želim jim vse dobro.

Ante ZLOMISLIĆ (REKA):

Ko sem še prodajal Ulične svetiljke, se mi je zgodilo nekaj zelo lepega, čeprav mi je bilo ob tem sila težko pri srcu. Prodajal sem časopis na Trsatu pred cerkvijo. Duhovniki so po maši omenili, da zunaj stoji prodajalec Uličnih svetilk, in spodbudili navzoče, naj kupijo časopis in tako pomagajo ljudem v stiski, za kar se jim

arhiv Ulične svetiljke

najlepše zahvaljujem. Po zadnji dopoldanski maši, ko so verniki že prihajali iz cerkve, je neka starejša gospa stopila k vratom in me pogledala. Do tedaj sem od prve maše prodal že 15 izvodov. Gospa se je z nekaj ljudmi napotila proti meni in medtem ko so ostali kupovali časopis, je mirno čakala. Bila je lepo oblečena, imela je dragocen plašč. Če v roki ne bi imela denarnice, bi pomislil, da je to sploh ne zanima. Glejte, kako šibki in krivični smo pravzaprav, ko ocenjujemo ljudi po videzu in obleki, ki jo nosijo. Zdelo se je, kot da bi gospa samo čakala, da se ostali umaknejo in da ostane sama z menoj. Tedaj me je mirno vprašala, kdo sem in kakšen časopis prodajam. Tako sva načela pogovor. Zanimalo jo je tudi, kako sem postal brezdomec, če se kaj trudim za rešitev svoje situacije in podobno. Na kratko sem ji zaupal nekaj o svojem grenkem življenju. Čudno, kako me je gospa očarala. Videti je bila tako mirna in sproščena, da bi človek rekel, da besede ne morejo doseči njenega srca. Takrat je iz plašča izvlekla 60 kun. Roko na srce, pričakoval sem največ bankovec za 20, zato sem zmedeno dejal: »Gospa, časopis stane 8 kun.« »Vem, saj vidim ceno, ostanek je zate,« mi je odgovorila in ko sem se ji zahvalil, me je vprašala: »Ti lahko nekaj dam?« Samo pokimal sem. Izvlekla je bankovec za sto kun, rekoč: »To je zate, vidim, da ti gre slabo, prav ti bo prišlo. Vidim, da si dobra oseba in verjamem, da se boš postavil na lastne noge.« Od hvaležnosti ji nisem mogel pogledati v oči. Sklonil sem glavo in se zahvalil. »Bog s tabo,« je rekla, se obrnila in šla. Nisem se še niti zbral, ko se je vrnila in mi podala bankovec za 200 kun. Onemel sem, potem pa je po obrazu pritekla solza in še več teh. »Nikar, gospa, prosim vas!« sem nekako uspel zajecjati. Toliko ugodja in topline v duši, a taka teža na srcu! Mar je res toliko dobrih ljudi v teh težkih časih? Na silo mi je v roke potisnila bankovec in odšla. Lahko sem rekel samo: »Bog te blagoslovi.« Takole, dragi bralci, z vami sem želel podeliti prijetno presenečenje, poleg tega pa pričati tudi o človeški dobroti in ljubezni do bližnjega. Upam, da bom dobro gospo še kdaj srečal in ji povedal, kako sem se spet postavil na noge.

Ekipa na prodajni akciji

foto: arhiv Ulične svetiljke

Cijena 8kn
polovica
ide
prodavaču

ul čne svjet iljke

PRVI HRVATSKI ČASOPIS O BESKUČNIŠTVU
I SRODNIM DRUŠTVENIM TEMAMA

broj 1, godina III
2010.

ISSN 1846 - 9574

Grga GAŠPAREVIĆ (REKA):

Ker sem po treh mesecih ležanja v bolnišnici končal v zavetišču za brezdomce, sem po mesecu dni, ko sem si za silo opomogel, začel prodajati Ulične svetiljke. To je bilo približno pred letom dni. Psihično obremenjen s svojim zdravstvenim stanjem in težavami v družini, zapuščen od tistih, ki me ne bi smeli zapustiti, sem stal s časopisom v roki in ubitim pogledom. Ravno tedaj se mi je približala neka gospa in rekla: »Saj ni vse tako črno, dajmo malo nasmeha na obraz!« Nasmehnil sem se, ampak v istem trenutku začutil tudi solze v očeh. Dojel sem, da je imela prav. Čeprav sem postal brezdomec, nisem samo jaz zapuščen, temveč so takšni tudi ostali prodajalci časopisa. Ljudje, ki srčno kupujejo Ulične svetiljke, so kljub temu da so morda tudi sami v krizi, srečni, če lahko pomagajo.

Prodajna akcija

foto: arhiv Ulične svetiljke

Prodajalca v akciji

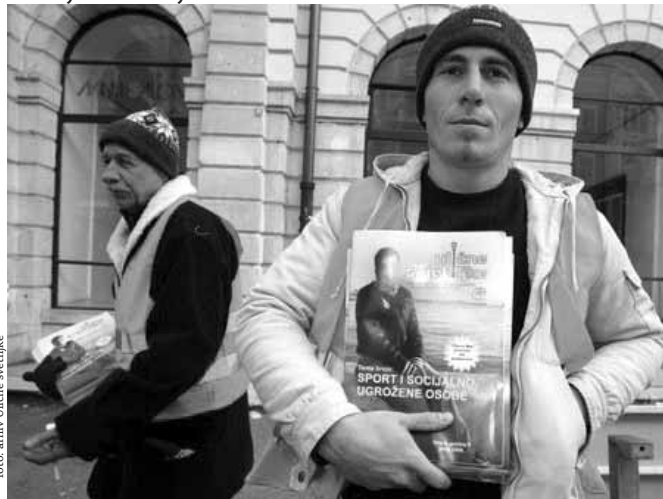

foto: arhiv Ulične svetiljke

Med ulično prodajo

foto: arhiv Ulične svetiljke

Robert BENCETIĆ (ZAGREB):

Januarja sem začel prodajati Ulične svetiljke. S tem imam večinoma dobre izkušnje, precej ljudi časopis pozna, zato sem več kot pozitivno presenečen nad njihovimi odzivi. Spominjam se dne, ko sem prvič prodajal časopis v Bogovićevi ulici pri Krogli. Bilo mi je precej neprijetno, saj sem se počutil, kot da beračim. Bilo pa me je tudi strah policije in tega, da me legitimirajo, saj sem izgubil vse dokumente, nimam pa se kje prijaviti. Tedaj se mi približa neki človek in mi ponudi bankovec za 20 kun, in to ne da bi vzel časopis. Ostanem zaprepačen. »Naj ti prav pride,« reče. Danes, dva meseca, odkar prodajam, mi ni več neprijetno niti me ni sram. Ljudje se ustavijo, me vprašajo, ali je to nova številka, in me opogumljajo z besedami: »Samo pogumno, glavo pokonci, časopis je odličen.« Ob priložnosti smo imeli akcijo prodaje časopisa. Stal sem na Dolcu, pihalo je kot za stavo in bilo je

precej mrzlo. K meni je stopil možakar in me vprašal, ali sem jaz nastopil na Radiu Sljeme v oddaji na temo našega časopisa. Malce čudno sem ga pogledal, on pa se je zasmel in rekel, da je bil tisto (verjetno) moj kolega. »Ni važno,« je še dodal in mi ponudil bankovec za 10 kun, rekoč: »Za vas.« Pred tremi tedni sem stal v Jurišićevi ulici med pošto in banko. Zunaj je bilo hladno, veter kar ni ponehal. Prestopal sem se na mestu in časopis prestavljal iz roke v roko, da bi se vsaj za silo ogrel. Ljudje pa so hiteli mimo, vsak v svojem filmu in po svojih opravkih. Nenadoma je nekdo obstal, najprej je pogledal časopis, potem pa še mene. Izvlekel je 50 kun in mi jih podal. Želel sem mu vrniti preostanek, vendar mi je rekel: »Ni potrebno, naj vam prav pride. Pa srečno.« Nisem vedel, kaj bi. Torej še obstajajo dobri ljudje, ki nesebično pomagajo ljudem v stiski?! Dolgo sem razmišljal o tem. Nekaj dni kasneje se mi je približal starejši gospod:

»Veste, upokojen sem,« mi je povedal. Iz vrečke je izvlekel čisto nove čevlje, rekoč: »Za vas so.« Meril sem ga s pogledom, on pa me je potrepal po rami in odšel. Pred kratkim prav tako stojim v Jurišićevi, ko stopi k meni nuna, vzame časopis in mi pusti 50 kun. »Ostalo obdržite. Naj vas dragi Bog blagoslovi in vam pomaga.« Takrat pa me je zadelo, oblile so me solze. Niti naštetih ne morem, kolikokrat so mi ljudje pustili po deset kun in več, ne da bi sploh vzeli časopis. Zato se na tem mestu zahvaljujem vsem tistim, ki kupujejo časopis, nas opogumljajo in vedno najdejo toplo besedo. Danes lahko mimogrede padeš na trda tla, zato je treba vsakemu ponuditi priložnost, da se pobere in vrne v življenje. Verjamem, da si vsi mi, ki smo v podobnih težavah, tega resnično želimo.

KAKO SE JE VSE ZAČELO

Bane Trifunović je nekje v tujini opazil prodajalce cestnih časopisov in si zaželel, da bi tako bilo tudi v njegovem mestu. Najprej je o tem sanjaril z Jovano, Jovana pa je v to vključila še Neveno. Prav tako zlahka so vzbudili zanimanje tudi pri Milici, povrh pa je prihitela na pomoč še neka druga Milica. To je torej odlična ideja, ki pa zahteva resno pripravo, zato so k sodelovanju povabili Sakija, Nikoleta je želela početi nekaj, v kar verjame, Nikša pa je potreboval nekaj, da se mu vrne vera v to, kar že počne. Tako se je vse skupaj začelo.

010
KRALJI
ULICE

foto: arhiv Lice ulice

Projekt je spravilo v pogon združenje več organizacij in posameznikov v novembru leta 2009. Po štirih izdanih številkah, prejemu priznanja Zvezda Beograda za leto 2010 in začetku širjenja distribucije tudi zunaj Beograda je postalo jasno, da je Liceulice presegel okvire projekta. Od februarja 2011 je Liceulice neodvisna, samostojna organizacija – platforma aktivizma.

foto: arhiv Lice ulice

Tako je Liceulice originalna in obenem osnovna platforma aktivizma in novih idej vseh tistih, ki ne beže od realnosti, ki so zaskrbljeni za prihodnost in pripravljeni, da nekaj naredijo za vse nas.

foto: arhiv Lice ulice

Liceulice je neprofitni, neodvisni časopis, ki se nagiba k socialni pravičnosti, načelom enakosti, demokracije in humanosti. Zavzemamo se za človeške pravice, pravice ogroženih in marginaliziranih skupin in posameznikov, za vrednote moderne družbe, sodelovanje in integracijo, za zdravo fizično in psihično okolje, za trajnostni razvoj, za mir, proti nasilju, rasizmu in vsakršnem sovraštvu.

Vemo, lažje je kazati na probleme kot jih reševati. Lažje je govoriti, kaj vse ni dobro, kot pa biti dober. Lažje je imeti pripombo kot idejo. Mi smo izbrali težjo pot!

Kritični bomo, a obenem pozitivni!

Za Liceulice pišejo mnogi: profesionalni novinarji, poznani pisci, oblikovalci, umetniki pa tudi študenti, mladi aktivisti, meščani, ki želijo, da bi prostor okoli njih naredili boljši za vse! Zelo pomembno je omeniti to, na kar smo zelo ponosni, in sicer, da je celotno delo v zvezi z izdelavo časopisa prostovoljno! Liceulice izhaja v 5000 izvodih in se prodaja v Beogradu, Novem Sadu in Paraćinu, izhaja enkrat mesečno in stane 100 dinarjev. Prodajajo ga brezdomci, mladi z ulice, najrevnejši in najbolj ogroženi pripadniki marginaliziranih skupin s pomočjo posebej usposobljenih in organiziranih mrež prodajalcev.

Polovico ustvarjenega dohodka zadržijo prodajalci, ostala zbrana sredstva pa se uporabljajo za razvoj projekta, dodatno delo s prodajalci in druge človekoljubne programe, ki delujejo pod imenom Liceulice. Do zdaj smo razvili sodelovanje s številnimi kulturnimi institucijami, družbami in medijskimi hišami ter nevladnimi organizacijami, finančno pa so nas podprli Telekom Srbije, USAID/ISC, Švicarski kulturni program (Swiss Cultural Program), Holcim, Coca-Cola, Mestna uprava mesta Novi Sad in Agencija za evropsko harmonizacijo.

Nikoleta Kosovac

LICEU JIČE

novembar, 2010. // cena: 100 din // Polovinu dobija prodavac // ISSN 2217-1793

**ONA JE
MADONA**

**NAJLONSKO
DOBA**

**KO SE BOJI
BUNTA JOŠ?**

Članek, objavljen v Liceulice:

SIN MOJ – ŽIVLJENJSKE LEKCIJE

»Sinko, danes nič ne potrebujem,« reče Mici nasmejana, držeč steklenico piva v desni roki. Na njenih nohtih so še vedno vidne sledi temnordečega laka, ki sem ji ga kupila pred mesecem. Opazujem, kako z nohti leve, pohabljene roke pazljivo trga etiketo s steklenice, in se čudim njenim spretnim gibom.

Mnogokrat, vsaj enkrat dnevno (prevečkrat za moj okus), me Mici ogovarja s sinkom, kar me malo moti, saj me ob vseh ostalih priložnostih kliče hčerka. Po desetih letih v Srbiji, od katerih sem jih pet in pol preživela ob Mici, še sedaj ne razumem, kako, kdaj in iz katerih razlogov jaz, ki sem ženska, postanem sin.

»Ah, to se samo tako reče, ne jemlji si k srcu,« mi poskušajo pomagati moji prijatelji, Srbi. Zato se trudim, da ne analiziram preveč moje sosede Mici. Pustim, da me nagovarja s sine v enem

in hčerjo v naslednjem trenutku. Ampak vsakič se namrščim, obstanem in se pričnem spraševati o svojem spolu. Sem res ženska ali ima Mici prav – morda sem res moški? Morda postanem moški samo v tem trenutku, ob desetih in sedem minut jutraj, recimo, ko grem mimo nje po poti do tržnice Kalenić? To vprašanje me čustveno spravlja ob pamet, konec koncev je težko definirati samega sebe, mar ne? Pa saj menda obstajajo dane determinante, kot so spol, mesto in datum rojstva, ki so kolikor toliko zanesljive. Če sodim po Mici: ne. Tudi spol je lahko vprašanje, zanj sem sin vsaj v tem določenem trenutku. Ob neki priložnosti, ko sva skupaj pili pivo, sva načeli pogovor o njeni deformirani roki. »Veš, sine,« mi je rekla, »ko sem bila majhna, mi je moral oče polomiti roko, da bi mi ljudje dajali več, ko sem beračila. Bilo mu je težko, ampak se je izplačalo.« Vprašala sem jo, ali je bila zaradi tega jezna na očeta, a ni razumela mojega vprašanja. »Bil je ponosen name, ker sem

s pohabljeno roko zaslužila več kot moji bratje z zdravimi, močnimi rokami,« mi je nasmejana odgovorila. Tako, še en nauk zame. Tako vrednost kot spol sta lahko stvar presoje.

Zdi se mi, da mi Mici, moja soseda Rominja, daje lekcije o življenju. Seveda te nasvete plačam, danes pač nič ni zastoj. Včasih je to lak za nohte, drugič šminka, tretjič spet barva za lase (uporablja mahagoni rdečo, če je le mogoče, Schwarzkopf), včasih pa kilogram pasulja, krompirja ali čebule. Poštena je, si mislim, pravi, da danes nič ne potrebuje. Beračica, ki ti reče, da nič ne potrebuje in da ji zadoščajo pivo, obrabljeni lak na nohtih in poletno beograjsko sonce na nasmejanem obrazu. Poleg nje vedno dremata njen pes in mačka. Ko nadaljujem pot proti tržnici, slišim Mici, kako se veselo zahvaljuje ostalim sosedom za pomoč.

Sussane Simon PANOVC

foto: arhiv Lice ulice

KUPFERMUCKN - »BAZA« (LINZ)

Kupfermuckn

Časopis Kupfermuckn je rezultat tečaja kreativnega pisanja za brezdomce, ki ga je organizirala organizacija Arge für Obdachlose. Najbolj smo ponosni na sodelovanje brezdomcev in ljudi, ki so tako ali drugače prikrajšani udobnega življenja. Glavni namen našega časopisa je, da revni (in drugi socialno izključeni) ljudje delijo z bralci svoje izkušnje.

Za večino tem se dogovorimo na tedenskem uredniškem sestanku, kjer je po navadi prisotnih do dvajset ljudi. V sredo prinesejo članke, za katere dobijo plačilo (in sicer 15 evrov za članek, pa če je ta objavljen ali ne). Člani uredništva so ljudje, ki živijo v revščini, zaposlena pa imamo tudi dva profesionalna pisca. V zadnjem letu smo imeli približno 150 različnih prodajalcev. To so v glavnem brezdomci ali tisti, ki živijo v revščini, večina jih prihaja iz Zgornje Avstrije. Približno 70 odstotkov jih prodaja časopis redno, vsak mesec, 85 odstotkov je avstrijskih prebivalcev. Cena časopisa je 2 evra, pri čemer gre evro v žep prodajalca (poleg tega pa ta vsak mesec prejme še 10–40 nagradnih časopisov). Časopis lahko prevzamejo v naši pisarni

v Linzu ali v sorodnih (partnerskih) organizacijah – v Steyr and Wels, na primer, prodajajo pa ga na ulici. Prodajalci nimajo določenih stalnih lokacij, te se namreč določijo po načelu kdor prej pride, prej melje.

Časopis je začel izhajati oktobra 1996. V običajnih mesecih prodamo 20.000 izvodov, v decembru tudi do 32.000. Izide 10 števil letno (januarja in avgusta ne). Pred dejansko ustanovitvijo časopisa smo imeli organizirane delavnice kreativnega pisanja za brezdomce, ki sta jih vodila znana avtorja/pisca, Kurt Mitterdorfer in Eugenie Kain. Zgodbe so bile tako dobre, da je organizacija Arge für Obdachlose natisnila prvi izvod časopisa, ki je bil brezplačen. Odzivi nanj so bili izjemni, in to je bil zametek uspeha našega cestnega časopisa Kupfermuckn.

Približno 95 odstotkov sredstev prispevamo sami, ostalo dobimo od zvezne dežele Zgornje Avstrije (Oberösterreich) in mesta Linz.

013
KRALJI
ULICE

Peščica prodajalcev čakajoč na avtobus pred Palmers reklamo, sanjajoč o lepšem življenju

foto: aktiv Kupfermuckn

Arge für Obdachlose

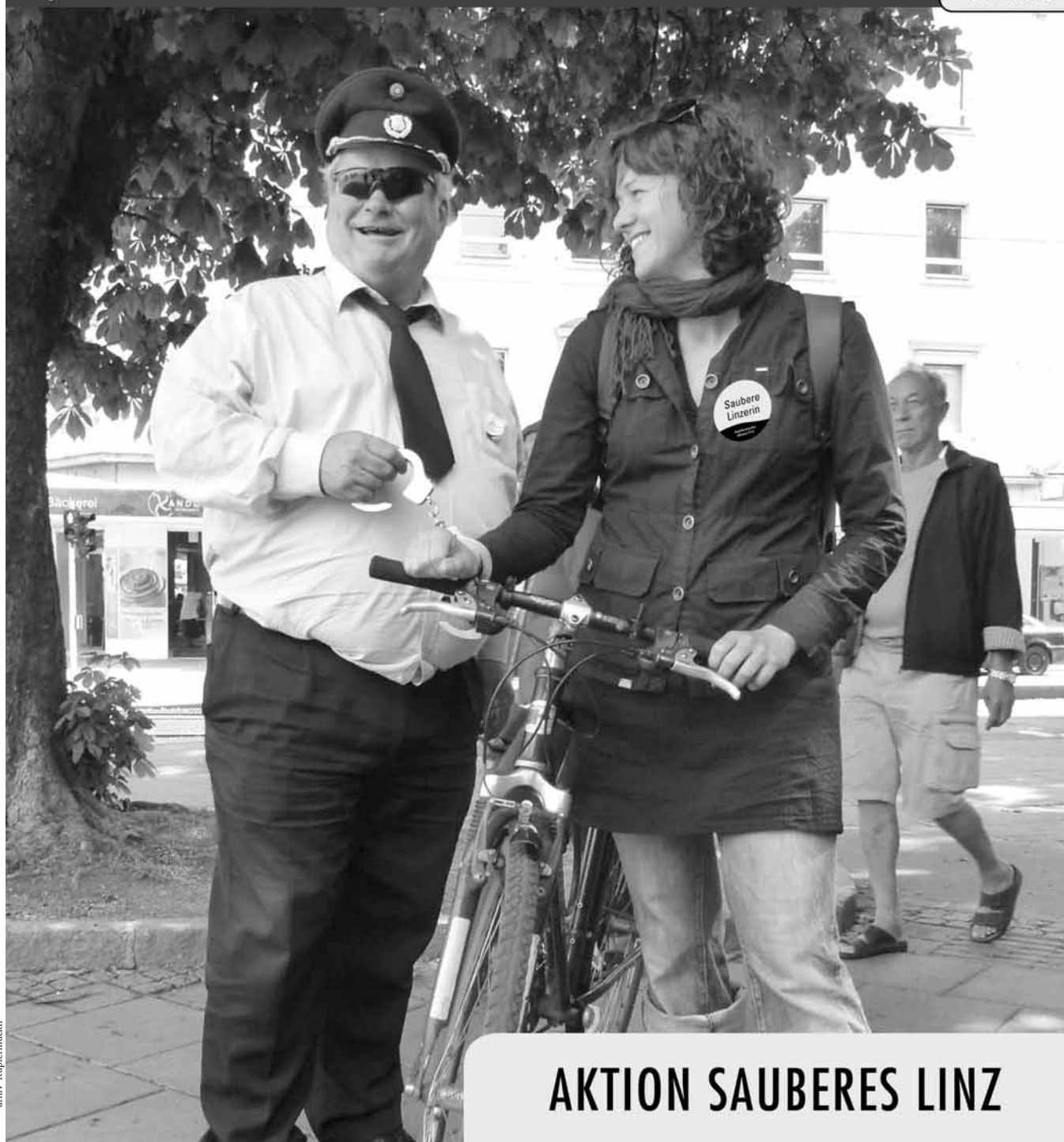
Kupfermuckn

Straßenzeitung von Randgruppen und sozial Benachteiligten

Ausgabe 123 | JUNI 2011 | 1 Euro bleibt den VerkäuferInnen | Achten Sie auf den Verkäuferausweis

2 Euro

014
KRALJI
ULICE

AKTION SAUBERES LINZ

F13 AKCIJA ČISTI LINZ

Petek, 13. maj

V petek, 13. maja, se je osem v policiste oblečenih podajalcev revije brezdomcev Kupfermuckn postavilo pred vhod v park (Volksgarten) v Linzu, kjer so preverjali, ali mimoidoči ustrezajo predstavi o spodobnih obiskovalcih parka. Kakšna je frizura? Kako so oblečeni? Ali morda zaudarjajo po alkoholu? Ali so resnično videti tako, kot si predstavljamo prebivalce Linza? Prebivalci Linza in njihovi avtomobili so bili pregledani in so prejeli oznako čista prebivalka/čisti prebivalec Linza. S to akcijo so hoteli prodajalci opozoriti na dejstvo, da imajo vsi ljudje pravico, da se zadržujejo kjerkoli v mestu. Prebivalci Linza so bili presenečeni, nekateri so se zabavali, tu in tam se je kateri ustrašil, da pregleda morda ne bo opravil. »Če bi to vedela, bi šla prej k frizerju,« je rekla neka ženska. Bolj mirno pa so ta pregled spremljali pankerji in brezdomci, saj so že navajeni, da se jih ustavlja in preverja. Vendar, zakaj pravzaprav potrebujemo oznako čista prebivalka/čisti prebivalec Linza? Ta oznaka daje s strani revije Kupfermuckn pravico, da se lahko vsak prosto giba po javnih površinah mesta.

Čiste prebivalke/čisti prebivalci Linza imajo pravico:

- se zadrževati v nakupovalnih centrih, kolikor časa želijo. Varnostniki jih kvečjemu prijazno pozdravijo,
- biti prijazno postreženi v vseh restavracijah in gostilnah,
- da jih nihče ne vpraša po vozovnici, če se dobijo s prijatelji na železniški postaji,
- se udobno namestiti na klopci v parku in zaužiti hrano in pijačo. Varnostnik naj jim zaželi le dober tek,
- da se nobenemu ne izreče prepoved vstopa, tudi če je zahtevna stranka,
- do spoštljive obravnave na vseh uradih.

Načeloma naj bi bilo samo po sebi umevno, da imajo vsi prebivalci enake pravice. Toda zahteva po čistem mestu se ne nanaša samo na onesnaženost parkov in pločnikov. Pogosto so mišljeni ljudje, ki s svojo podobo motijo videz mesta. Tukaj se postavi vprašanje: Ali berači prebivalcem resnično zmanjšujejo kvaliteto življenja? Ali je res tako hudo, če v parku nekdo sedi na klopi in pije pivo?

Drugi aspekt je vprašanje o definiciji pojma javni prostor. Ne gre le za površine, ki so last mesta. Veliki nakupovalni centri nastajajo v mestih in v njihovi okolici. V teh centrih ljudje niso zgolj zato, da opravijo nakupe, ampak v njih preživljajo tudi prosti čas. Tudi restavracije, kinodvorane in kulturne ustanove bi morale biti odprte za vse.

Revija Kupfermuckn je v petek, 13., postavila stražo v mestu, ki ga hoče vrniti njegovim prebivalcem, kajti vsi so uspešno opravili pregled in so v mesu kot čiste prebivalke/čisti prebivalci Linza dobrodošli. Tudi na Dunaju je bilo na ta dan kar veliko F13 akcij.

Heinz Zauner

foto: arhiv Kupfermuckn

foto: arhiv Kupfermuckn

foto: arhiv Kupfermuckn

Prodajalec

foto: Mario Lang

Avgustin je alternativni časopis z večinoma lokalno pokritostjo in, seveda, socialnim poudarkom, ki daje ljudem možnost, da zaslužijo nekaj denarja, ne da bi jim bilo treba premostiti nepremagljive ovire, da bi dosegali kriterije in s tem lahko prodajali cestni časopis Avgustin.

Skušamo se izogniti splošnemu toku, ki je vezan na običajne teme pa tudi perspektive. Ne pretvarjamo se, da smo objektivni, saj imajo avtorji o temah določeno mnenje, in če ga že imajo, ga pač povedo. Po drugi strani pa ga ne ponujajo kot edinega pravega. Skušamo biti nekakšen temelj za teme in mnenja ljudi, ki jih ni prav pogosto videti ali slišati v drugih medijih. Eden naših najbolj branih člankov je Gottfriedov dnevnik – Gottfried je že več kot deset let prodajalec našega časopisa. Kje drugje pa lahko preberete karkoli o vsakdanjem življenju in mišljenju človeka, ki je trenutno brezdomen, in to že kar nekaj časa, ima pa, logično, še vedno svoje mnenje o različnih temah, ki so zelo daleč od tega, kako je biti reven in bolan?

Med prodajo

foto: Mario Lang

Za Avgustin pišejo poklicni novinarji, vendar tudi drugi ljudje, npr. naši prodajalci, ki imajo možnost objave v časopisu. Vsem plačamo enako. Obstajajo tudi ljudje, kot so študentje ali pisatelji, ki niso nikoli objavljali, pa so zdaj zgrabili priložnost, da pridobijo povratne informacije o svojem delu, ne da bi jim bilo treba imeti diplomu iz novinarstva. Zaposlujeva dva urednika in približno sedemdeset svobodnjakov, ki pišejo o področjih, ki jih zanimajo, ali pa o tem, kar jim določita urednika.

Ta hip imamo približno 500 prodajalcev, ki bi jih lahko razdelili v tri skupine: tretjina je Avstrijcev, ki imajo probleme z odvisnostjo, tu so tudi ljudje s psihiatrično diagnozo, brezdomni ali pa tisti iz zavetišč ter seveda drugi, ki ne morejo ali nočejo biti del običajnega tržnega sistema dela. Tretjina je iskalcev azila iz afriških dežel, največ jih je iz Nigerije, ki v Avstriji legalno ne smejo delati. Tretji del, ki je trenutno v največjem porastu, so posamezniki iz Slovaške in Romunije, večina je Romov, poleg tega pa še prodajalci iz Gruzije, Madžarske, Češke, Poljske in Pakistana. Kar se prodaje tiče, nimamo veliko pravil; prodajalci lahko delajo kadarkoli in kjerkoli hočejo, izjemoma damo prodajalcu, ki ima že daljši staž, prednost pred novinci kar se tiče lokacije prodaje. Prodajalci od nas kupijo časopis za 1,25 € in ga prodajo za 2,50 €. Za vsakih deset prodanih izvodov dobijo enega zastonj, imajo pa tudi tako imenovani poletni in zimski bonus, kar pomeni, da dobijo dvakrat na leto 60 izvodov brezplačno.

Pevski zbor

foto: Michaela Röss

Prva številka Avgustina je izšla v septembru 1995. Prodamo približno 30.000 izvodov, in sicer vsaka dva tedna.

Približno 90 odstotkov našega proračuna ustvarimo s prodajo časopisa, ostalo pa prinesejo oglasi v časopisu, privatne donacije in prihodki od prodaje ostalih stvari, kot so Avgustinov koledar (v božičnem času), CD-ji našega zbora in podobno. Denarja od uradnih ali cerkvenih institucij ne sprejemamo.

Gerda Kolb

2,50€
davon 1,25 € für
den/die Verkäufer/in

Bitte kaufen
Sie nur bei
AUGUSTIN-
KolporteurInnen,
die sichtbar
ihren Ausweis
tragen!

DIE ERSTE ÖSTERREICHISCHE BOULEVARDZEITUNG

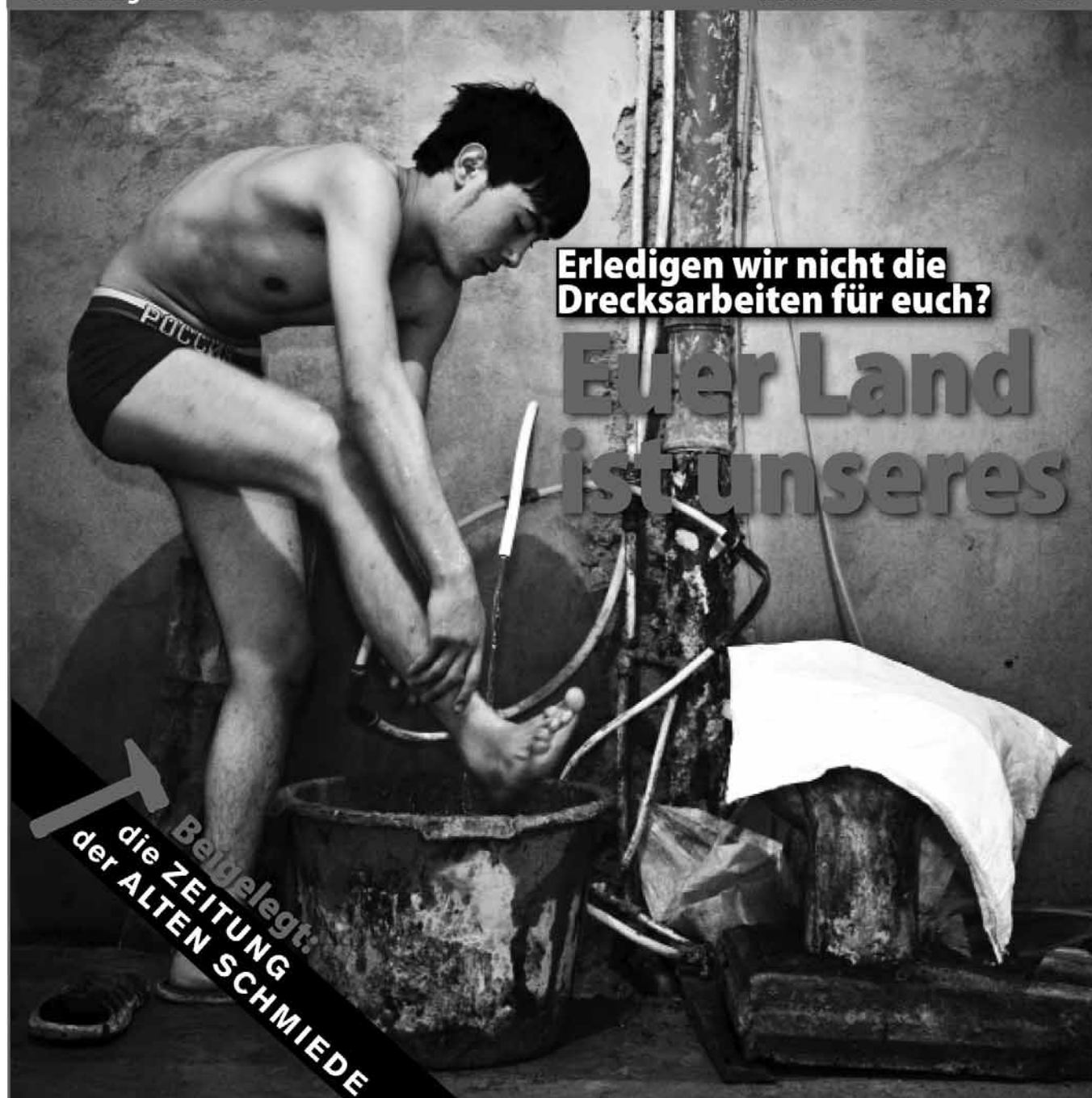
AUGUSTIN

aktiv Augustin

www.augustin.or.at

NUMMER 294 23. 3. – 5. 4. 2011

017
KRALJI
ULICE

**Erledigen wir nicht die
Drecksarbeiten für euch?**

**Euer Land
ist unseres**

Beigelegt:
die ZEITUNG
der ALTEN SCHMIEDE

Članek, objavljen v Avgustinu:

»AVGUSTIN JE BIL TU OD ZMERAJ«, SE DUNAJČANI NE STRINJAJO Z NAŠIMI IZRAČUNI

BABILONSKA ZMEDA V SPOMINU

Prodajalec: »Vas smem povabiti na Avgustinovo zabavo za rojstni dan? Dopolnili smo 15 let.«

Mimoidoči: »To pa ne more biti res, saj za Avgustina vem, odkar sem na Dunaju, sém pa sem prišel leta 1985.« Zraščenost in občutenje korenin Avgustina z življenjem prestolnice sta večja, kot se zdi.

Pri tem pa niti ne gre za netipično dunajsko polemiko.

Dejanskih 15 let je bilo zapolnjenih s poskusi, da naredimo, »kar je v naši moči«, saj je to edini način, da se razvije nekaj novega (Heiner Müller).

Oglasna deska za vedno zasedeno, sicer prostorno mizo, kjer se zbirajo prodajalci v distribucijskem centru Avgustina, je vedno zabavna za tistega, ki pride prvič. Vsak od listkov na oglasni deski je drugačne barve, vsak je v drugem jeziku. Nismo še prešteli, koliko jezikov govori naših 450 prodajalcev, mirne duše pa lahko rečemo, da kakšnih 40. Ta babilonska mešanica pomeni svojevrsten izziv za socialno delo v Avgustinu.

Verjetno se nobena druga institucija za brezdomne ali ljudi iz zavetišč ne ukvarja s tako širokim spektrom, prav tako nam je jasno, da noben drug cestni časopis iz Evrope ne more iti niti približno v korak s tako raznovrstnimi prodajalci. Novim kandidatom skušamo vedno zagotoviti enourni trening v njihovem maternem jeziku; bogata mreža prevajalcev in tolmačev je živ dokaz tega, kaj lahko naredi solidarnost. Notranja integracija, ki nam jo je uspelo razviti v preteklih letih, je vsaj za nas eden izmed največjih dosežkov projekta Avgustin. Kolegom iz Afrike se ni več treba ukvarjati z mešanico malomeščanskega čudenja, pač pa je postala njihova prisotnost nekaj naravnega.

Lopovi in ravnatelji

Vrednost te žive integracije se lahko oceni le na osnovi vedenja, kako različne so življenjske poti znotraj etničnih skupin, ki jim pripadajo.

Socialni razpon se giba od prebeglih menedžerjev in politikov iz Gruzije do dunajskih predmestnih odpadnikov, ki ne vedo, kaj

pomeni imeti pravi dom, saj so večinoma odrasli v vzgojnih domovih, izločeni iz vsakršnih oblik izobraževanja in poslani v zapor le zato, ker so se peljali s podzemno, ne da bi kupili karto. Tu so tudi ljudje, ki so se zatekli v alkohol in droge, ker so jim nenehno metali pod nos njihovo nevrednost. Pri Avgustinu ne govorimo o uporabnikih, na katere je treba paziti. Sprejemamo jih in spoštujemo take, kot so. Sami se odločajo, kje in kdaj bodo prodajali. Ne vidimo nobenega smisla v tem, da bi jih disciplinirali tako, kot to zahteva običajni trg dela, saj so s tega tako ali tako izključeni.

Medijski imperij socialne zavesti

Kdor v zadnjih 15 letih ni bil na Dunaju, bo opazil velike spremembe, ki so se v Avgustinu v tem času zgodile. V tistem času, pomladi leta 1995, smo bili zelo tanek časopis, ki ga je sestavljalo borih 24 strani in je izhajal enkrat mesečno. Manj kot 10.000 izvodov je bilo prodanih iz rok »klatežev«. Danes ima časopis 56 strani, izhaja vsako drugo sredo, in to v nakladi vsaj 30.000 izvodov, kar pomeni 60.000 izvodov na mesec, prodaja pa ga 450 prodajalcev. Skupina prodajalcev je pestre sestave, od marginaliziranih Avstrijcev, revnih »vozačev« iz različnih delov vzhodne Evrope, pogosto Romov, ki so bili izgnani iz getov, kjer ni nobene prihodnosti, do iskalcev azila, predvsem iz Afrike, ki se pogosto znajdejo tu po prav spektakularnih prebegih v »utrdbo« Evrope, sicer pa so v nenehnem strahu, da jih bodo deportirali.

Danes je Avgustin »multimedijski« kolektiv, ki je sestavljen iz cestnega časopisa, TV Avgustin (ki je del krajevnega TV Okto), Radia Avgustin (ki je del radijske postaje Orange 94.0) in internetne strani augustin.at, imamo pa še mnogo drugih projektov, s katerimi želimo pomagati našim prodajalcem in ki so se izkazali za primerno orodje za stike z javnostjo in povečanje naše prepoznavnosti. Za primer naj omenimo še Avgustin Stimmgewitter, naš pevski zbor, ki je doslej izdal štiri CD-je in na leto izvede približno 50 javnih nastopov.

(skrajšana verzija)

Robert Sommer

NOTA BENE - DOBRO SI ZAPOMNI (BRATISLAVA)

NOTABENE

Nota Bene je alternativna revija, ki jo zanima svet okoli in ki ima rada ustvarjalne ljudi z dovolj poguma, da bi našli resnico, ljudi, ki živijo na svoj način in navdihujejo ostale. Nota Bene je strpen, razmišljajoč, igriv in se navdušuje nad naravo in skrbjo za otroke ter tiste, ki so zatirani ali postavljeni na rob.

Pred letom in pol smo se odločili, da bo vsaka številka pokrivala določeno/poglavitno temo, na primer: Resnica, Igre in igrače, Mit revolucije, Mesto, Denar, Ženske, Moški ... Teme smo se lotili iz različnih zornih kotov, da bi zajeli tako simbolično (metaforično), psihološko, biološko in znanstveno perspektivo kot tudi socialne in druge perspektive. Ljudem ni ušel niti naš malce feministični pristop. Pogosto pišemo o zanimivih, a verjetno ne razvpitih ženskah.

Vsak izvod ima podobno strukturo – vsebuje intervju (s slavnimi osebami, ki so nekoliko bolj intelektualno usmerjene in ne zgolj slavne osebnosti v ožjem smislu, ki sicer zasedajo prostor v ostalih slovaških revijah), potem je tu osnovna tema, ki jo obdelujemo, in tudi del, ki se imenuje Pojav, recept ...

Vsak mesec pokrijemo tudi nekaj socialnih tem (brezdomstvo, prikrajšani ljudje ...), toda namen je, da tudi zabavamo naše bralce. Želimo biti, skratka, nekaj, česar ni moč najti nikjer drugje (zato vključujemo drobna darila, kot so: namizna igra, ki smo jo sami izumili, origami, navodila, kako narediti otroškega zmaja ...).

Avtorjev člankov je več, dve osebi pa sta pri časopisu zaposleni za polni čas. Zaposlujeemo profesionalnega novinarja, ki dela kot urednik, okoli sebe pa ima svobodnjake, večinoma tudi profesionalce. Našim prodajalcem za članke in kolumne namenimo po eno stran, imenuje pa se Cestni blues.

Prodajalci so brezdomci, ki se borijo s finančnimi težavami, ki bi lahko vodile v trajno brezdomstvo. Časopis prodajajo na določenih prodajnih mestih, za katera se sami registrirajo. Vsak teden morajo kupiti nov sveženj časopisov, da ohranjajo svojo stalno lokacijo prodaje, vsak prodajalec pa mora seveda spoštovati pravila prodaje (upoštevati kodeks ravnanja prodajalcev).

Časopis smo začeli izdajati v septembru 2001, naklada je 30.000 izvodov, nova številka pa izide vsak mesec.

Kako se je začelo? Bili smo študenti socialnega dela, ki smo delali kot prostovoljci v eni izmed humanitarnih služb, namenjeni brezdomcem. Big issue (cestni časopis) iz Škotske je pripravil projekt, imenovan Brez meja, katerega cilj je bila pomoč pri ustanovitvi cestnih časopisov v srednje- in vzhodnoevropskih državah. Prikazali so, kako naj to naredimo, in nam zagotovili sredstva za tisk prvega izvoda. Niso mogli najti slovaškega partnerja, ljudje so namreč dvomili o uspehu, poleg tega pa je bilo le nekaj organizacij, ki so se ukvarjale z

brezdomnimi. Rekli smo jim, da lahko poskusimo, in tako niso imeli izbire: tvegali so s tremi norimi študenti, ki niso zares vedeli, v kaj se spuščajo. Toda poglejte nas zdaj – septembra bomo praznovali deseto obletnico.

Prihodek od prodaje cestnega časopisa pokrije 70 odstotkov bodočih publikacij, malce manj kot 30 odstotkov pokriva kombinacija sklada ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, dva odstotka donacije in takse, nekaj pa naše dolgotrajno partnerstvo z nekaterimi podjetji. Redko zaprosimo še za druga nepovratna sredstva.

Sandra Tordová

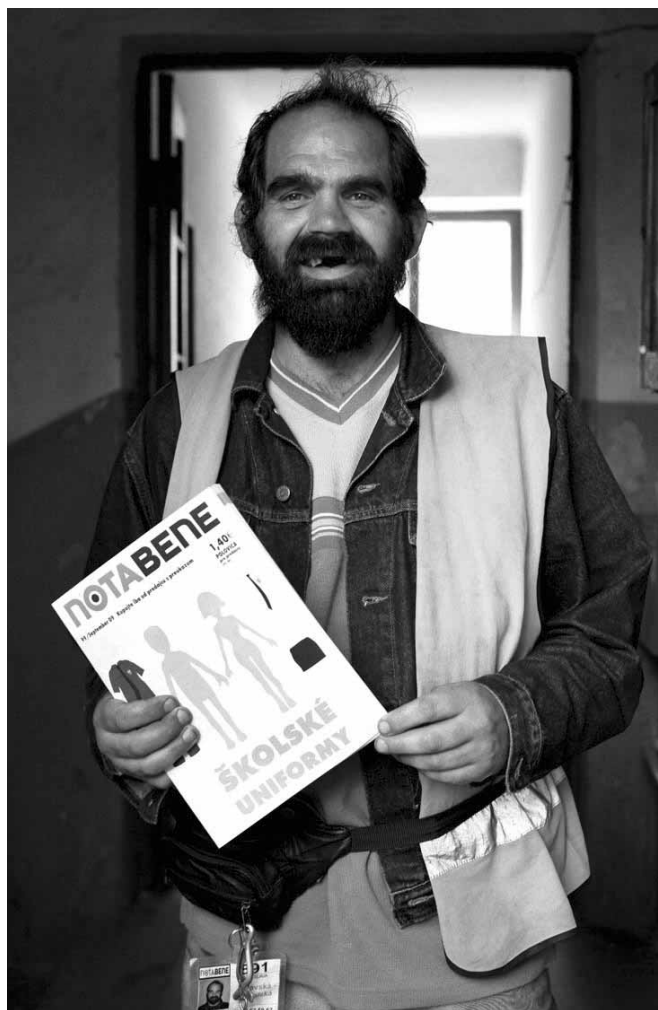

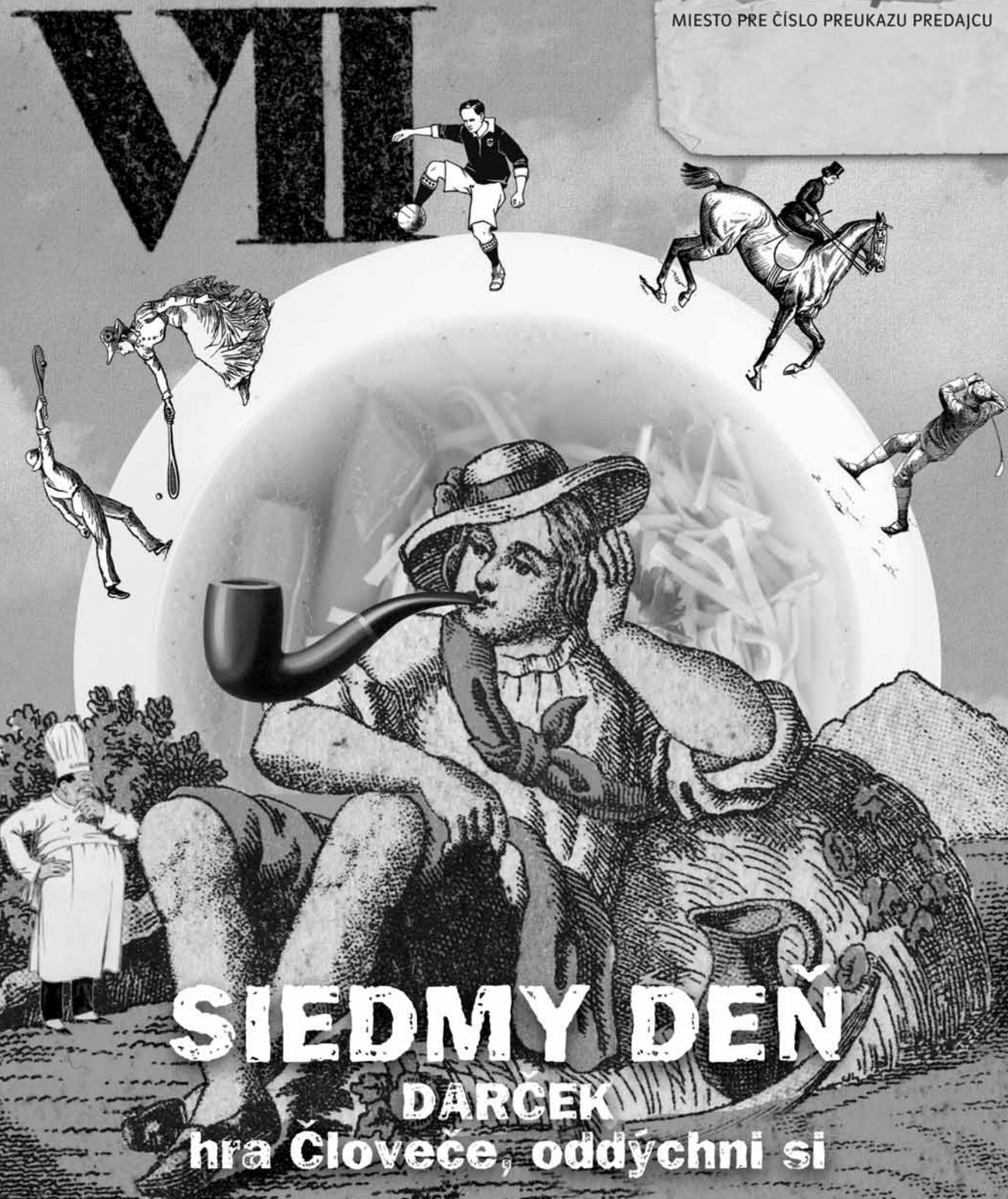
foto: archiv Nota Bene

KUPUJTE IBA OD PREDAJCU S PREUKAZOM

NOTABENE

120 JÚN 2011 POLOVICA PRE PREDAJCU 1,40€

MIESTO PRE ČÍSLO PREUKAZU PREDAJCU

SIEDMY DEŇ

DARČEK

hra Človeče, oddýchni si

TRETJI PLES ZA BREZDOMCE POKA PO ŠIVIH ADELA SE USTAVI NA VEČERJI

Pražnje obleke, primerne za ples, praznik, kakršnega se ne bi branil niti kralj, tombola in moderatorka Adela Banášová – vse to in še več je čakalo goste na tretjem plesu za brezdomce, magičnemu kraju, kjer se brezdomci pomešajo s tistimi, ki imajo domove. Naši prodajalci so enotnega mnjenja, in sicer, da gre za vznemirljiv uspeh.

Še zdaj se spominjam, kako globoko me je ganil email ene izmed bralk časopisa *Nota Bene* o izkušnji, ki jo je imela in na osnovi katere si lahko zelo jasno predstavlja, kako lahko življenje v naravnost neverjetnih okoliščinah uniči posameznikov občutek lastne vrednosti. Med delom au-pair pri družini imigrantov v Veliki Britaniji se je tu in tam z njimi selila v Indijo, vendar se vse skupaj ni dobro izteklo. Mesece je prebila v razmerah, povsem neprimernih za spanje, v družini, kjer je bila nastanjena, so z njo ravnali kot s sužnjo, povrh pa si ni mogla privoščiti poti domov. Ko je zapadla v apatijo, je skorajda že prepričala samo sebe, da to sploh ni pomembno in da je to pravzaprav vse, kar lahko pričakuje od življenja. Končno je spoznala par prijaznih duš, ki ji je pomagal ponovno utrditi samospoštovanje in zbrati moč, da si organizira vrnitev domov. Ravno na to zgodbo sem se spomnila, ko sem tehtala o smislu plesa, namenjenega brezdomcem, ki imajo že sicer kup drugih težav. Odgovor je samospoštovanje.

Bistveni namen plesa je, da se brezdomci ponovno počutijo kot človeška bitja, ne glede na to, da po navadi ne spijo ne na toplem in ne v miru in tišini. Želimo jih počastiti in proslaviti, tudi zaradi tistih mimoidoščih, ki jih najpogosteje spregledajo ali še huje, ki strmijo v njihovo uboštvo. Vsaj enkrat na leto jim zato želimo ponuditi najboljše.

Brezdomcem tako damo priložnost, da se prikažejo v najfinjših oblačilih in s frizurami izpod prstov osebja hotela Sharkam (ki, mimogrede, striže tudi angleško kraljico), in to s priboljški, za katere je vredno tudi umreti.

ADELINO TRDO DELO

19. 2. sta se na trgu Zrkadlový háj v bratislavski občini Petržalka srečala dva svetova. Na tretjem plesu za brezdomce je bilo zbranih 220 ljudi, ki nimajo doma, skupaj s podporniki projekta *Nota Bene*, ki so s plesom in kramljanjem skozi obleke dima tik pred kulturnim centrom uživali v programskem paketu celotnega dogodka.

Zabavo je odprla Adela Banášová, ki je prva zaplesala z Joshuo Kanálošem, ambasadorjem evropskega leta boja proti revščini in socialni izključenosti. Adela je svoj prosti čas posvetila temu, da je vodila celotni ples, se s trdom izogibala otrokom, ki so ji letali okoli nog, in udeležencem, ki so se poskušali prebiti do mikrofona. Skupaj z gosti je začinila piščanca pörkölt, potopljenega v božansko omako, in krasno piščančjo juho, ki ji je sledila zaher torta. Za zabavni del sta poskrbela plesna skupina eXotica in Ledo Band, poleg tega pa so večer popestrili čarovniški triki Maers the Magician in Gledališče brez doma. Gledališka skupina je nastopila z dih jemajočo novo igro Kuca paca, koncert s fanti iz La3no Cubano pa je bil polom. »Ta violinist pa že ni bil s tega sveta,« je izjavil prodajalec časopisa Pišta, ki je prav tako zaplesal z Adelo, vendar se je moral prej ubraniti ostalih plesno nestrpnih prodajalcev. »Fina punca je,« je rekel »in res cenim, da se je odrekla vsem ostalim rečem, da je lahko vse to prostovoljno vodila.«

foto Šimko Košík

021
KRALJI
ULICE

NAŠA VELIČANSTVA

Ples je letos zaznamovalo prvo kronanje plesnega kralja in kraljice. Dušan je v *Nota Bene* že dolgo prej uredil ceremonijo, in izplačalo se je. Prislužil si je naziv kralja plesa in nagrado tombole za povrh. »Tega nisem pričakoval. Seveda, zmagal sem prvo leto, ne pa tudi zadnjič,« se je pohvalil. Kraljica je bila Cecilka, Adelina najboljša prodajalka. Kot vedno, je Zuzka Banášová s timom profesionalcev iz Mary Kay Inc pomagala, da so bile dame videti kar najbolje. Prodajalci so se lahko ustavili v prostorih *Nota Bene* in dvignili večerne obleke skupaj z modnimi nasveti NB terenske delavke Maje. Seveda pa so bili tekmovanje, Ledo's Band in tombola hit večera za naše zabave željne prodajalce. Glavna nagrada je bil vikend paket za dva v luksuznem hotelu Kamilla, ki ga je podarila lastnica hotela, igralka Kamila Magálová. »Nikoli ne veš, kdaj se boš tudi sam znašel v taki situaciji,« nam je zaupala. »Ljudje, ki so živeli normalno življenje, prav tako lahko padejo na trda tla. Lepo je, da skušajo prodajalci *Nota Bene* izboljšati svojo življenjsko situacijo. Počlašena sem, da lahko pomagam pri njihovem trudu.« Nagrado je prejel bivši prodajalec Ladislav Kavuliak: »To nama pa je polepšalo dan,« je izjavil tudi v imenu svojega dekleta Alžbete. »Zdaj morava samo še najti prosti vikend.« Zdaj že približno eno leto dela v supermarketu. Poleg tega, da bo nekaj časa prebil v hotelu, je hotel spoznati tudi njegovo lastnico. »Gospa Magálová je bila vedno moja najljubša igralka, zdi se mi, kot da se sploh ni postarala.« Medtem je kolo, eno pomembnih nagrad tombole, zasedalo kar precej prostora, skupaj z ostalimi 30 nagradami, denimo spalne vreče, oblačila, mp3, fotoaparat ... pa je razveselilo nove lastnike. Noč je odplesala mimo kot nora in pogovori, ki smo jim bili priča, sicer ne sodijo med naše mrzlične urnike. »Res se moram odpočiti,« je rekel navdušeni Anton, odhajajoč v gručo zadnjih treh gostov.

Sandra Tordová

NEK AJ

cestnih

BALADA O PLEŠCU IN NJEGOVEM DEPRESIVNEM JAZBEČARJU

Plešec čese jazbečarja
jazbečarju nič ni mar,
v mislih daleč se nahaja,
večno bluzi, kar in kar.

Tudi, ko si jajca liže,
ni pri stvari prav nikdar,
špeh mu je deveta briga,
plešec tudi, revež star.

Mu pogled razkriva žalost,
iskre nima več v očeh,
žalost, žalost, sama žalost,
tuja sta mu sreča, smeh.

Nič več z radostjo ne voha
svež urin od drugih psov,
končno se trpljenja reši,
kadar najde štrik in stol.

Ko se mrtev v luftu ziblje
plešec tiho vanj strmi:
»Koga bom pa zdajle česal?«
reče si ter zaihti...

Maruša

KAKO SEM POSTAL BREZDOMEČ 3

Svojim zvestim bralcem bi se rad
že takoj na začetku opravičil za
dvomesečno zamudo, brez te pa
tudi pisati ne bi bilo kaj. Ker sem
bil v metadonskem programu, mi je
zdravnica nekega dne rekla, naj si
grem uredit obvezno zdravstveno
zavarovanje. Takoj naslednji dan
sem šel na Miklošičevo, kjer pa so
mi povedali, da ne bo šlo, saj nimam
stalnega prebivališča. Poslali so me

na upravno enoto na Tobačno. Kaj
hujšega! Mislim sem, da bo zdaj to
končno urejeno in bom spet odšel
mirno do zdravnika, pa se je vse
še bolj zapletlo. Tam so namreč
ugotovili, da sploh nimajo mojih
pravih podatkov in da praktično
ne obstajam! Ko sem se razšel
z nekdanjo ženo, se je prodalo
stanovanje, kjer sem bil prijavljen.
Novi lastnik me je nekako odjavil
od tam, zdaj pa so imeli samo še
en pravičen podatek – moje ime in
priimek. Enostavno rečeno – kot
oseba ne obstajam. Popravili smo
napako in naredili zapisnik, da bi me
lahko prijavili na center za socialno
delo, potem pa ponoven šok: CSD
ni hotel dati soglasja. Minila sta dva
meseca, pa še vedno nič. Preden sem
izvedel, da nimam zavarovanja, sem
se zelo trudil iti po normalni poti,
kar pomeni brez drog, alkohola ali
klošarjenja, potem pa se mi je zopet
vse obrnilo na glavo. Ostal sem brez
tega, za kar sem se v tolikšni meri
trudil celih osem mesecev. V tem času
sem imel celo najeto sobo, potem
pa je vse splavaló po vodi, vrgli
so me iz metadonskega programa
in pristal sem na cesti, saj mi ne
znese priskrbeti denar za metadon.
Odvisnost je nora stvar in lahko si
samo želim, da naslednje generacije
sploh ne bi vedele, kaj to je. Želim
si, da bi se stvari čim prej uredile
in da bi spet zaživel staro življenje,
kakršno je bilo pred tem cirkusom. Še
enkrat se opravičujem za vrzel med
mojim prispevki, vsem pa še naprej
želim prijetno branje.

Igor X

Ena bi prej me nujno poročila,
druga hitro, hladno obrnila,
tretja diši mi vsa razgreta,
pravi, dedca išče, ne poeta.

Moj libido vpije: vse ste moje,
petelinček kikirika pa po svoje,
s srcem tehtam, kakšna je afiniteta,
drugič pod strelo padla bi kar četa.

Kdor pozna privlačnosti vstaje,
temu se je sreča široko nasmehnila,
obsojen ni na doživljenjske boje.

In ko gar je ljubezen srečno odresila,
ta lahko drugačne pesmi poje,
zdaj čene ga ne lomi,
ta mogočna sila.

T&T

Nisem neumen ampak neprimeren
za sodelovanje. Čeprav sem ponavadi
tiho, preveč govorim. Kaj je moje
ali tvoje, ali od obeh ali od nikogar,
o tem ima vsak svoje mnenje. Ko
gledamo in govorimo drug mimo
drugega, smo kot jata preplašenih
sardelic. Zdaj je moderno, da si
morski pes. Upam, da bo kdaj
moderno biti človek.

Kavica

ŽIVLJENJE

Z vsemi pastmi in čari
življenje v dvoje
ni pesem, ni lahek korak,
ujeti pravi čas za odločitev,
živeti pod isto streho,
deliti vse za isto mizo,
ne zmore vsak.

So dnevi in trenutki,
ko glasovi v srcu ubrano zvenijo,
so leta in desetletja.
ki davijo, žrejo, pestijo.
So spomini,
v črno zemljo zakopani,
še vedno burijo dušo
se s slik smeji jo.

Katarina Kalaba

ANEKDOTE IZ PRODAJE

No, če se vsi hvalijo, se bom pa še
jaz. Nkega dne prodajam časopis
Kralji ulice. Bolj kot prodajam,
»lajam v nebo« (tako pravim, kadar
prodaja ne gre). Mimo pride starejša
gospa. Gospo poznam, saj hodi
mimo mene, odkar prodajam na
tem mestu. Naj povem, da nikoli ne
kupi časopisa in nikoli mi ne da niti
centa. Pa kaj, je denar vse? Najin
odnos je na bazi »Dober dan, gospa,
kako ste?« »Hvala, pa vi?«, in to iz
dneva v dan. No, tokrat se ustavi,
seže v žep in pravi: »Časopisa ne
bom brala, dala pa vam bom nekaj
za spomin.« In v roko mi stisne
20 evrov. Ostal sem brez besed,

presenečen in zbegan. Pa ne zaradi denarja, pač pa zaradi dveh besed: za spomin. No, gospa: hvala vam, čeprav ste mi polepsali dan in me hkrati malo zbegali...

DR

POJDI NAPREJ, LEPO PROSIM, POJDI NAPREJ

Kakor vsak prodajalec Kraljev imam tudi jaz pri prodaji včasih slab dan. Se pa zna zgoditi, in to ravno na takšen dan, da me še dodatno zmoti kateri mimoidoči, ki ali čaka na vlak ali pa enostavno nima početi kaj pametnejšega in se pač ustavi pri meni. Najprej seveda pade vprašanje, kaj prodajam, in ko mu/ji razložim, se začne opravičevati, da ali nima denarja ali pa ne nosi gotovine s sabo. Če sem dobre volje, se pošalim, da na žalost nimam terminala. Vendar ga/ jo to ne odvrne in še vedno vztraja ob moji strani, medtem ko mimo vrvi množica potencialnih kupcev. Mojemu trpljenju ni konca. Kmalu izvem vse podrobnosti iz življenja in okolja, iz katerega prihaja. Kot da me zanima, da je sin pustil faks, kar seveda ni tako hudo kot pri sosedih, kjer je punca pri 17 letih že noseča. Pa koga to zanima?! Preden izvem še preostalo zgodovino dotične osebe, prekinem monolog. Lepo razložim, da imam danes slab dan in da moram prodati še nekaj izvodov. Nekateri se prijazno opravičijo, ker so me motili, spet drugi me grdo pogledajo, saj so mi verjetno hoteli zaupati še, kakšen super avto si je privoščil/a njen/a sin/ hčerka. Brez te informacije res ne bi mogel živeti!

Marko Nakrič

Ena zgodbica z začetka moje prodajne »kariere«. Po tednu, dveh »tapkanja« (brezciljna hoja s ciljem prodaje) po centru Ljubljane sem se odločil za stalno prodajno mesto. Kljub vsem teorijam ima to svoje velike prednosti. Tako sem zavzel, si izbral, okupiral mesto, kjer prodajam še dandanes. Vendar ni šlo vse tako lepo po maslu, kot se sliši. Najobrazložim. Imam eno veliko hibo zdravstvene narave, namreč, zelo slabo vidim. Zaradi tega mi zelo težko zapomnim oblike ljudi, bolj se mi pa vtisnejo v spomin na primer kakšni kosi oblačil. Ko se pa ti zamjenajo... Kaj pa ima to

zveze s prodajo, boste rekli. Zero, zelo veliko! Si predstavljate, da vam dvakrat, trikrat, desetkrat... na dan, vsak dan, ko greste mimo, ena in ista oseba ponudi Kralje ulice. Slej ko prej se vam utrga. Prav to se je zgodilo meni. Prodajnega mesta nisem hotel kar tako zapustiti, zato je bilo treba zadevo čim prej urediti. Ja, urediti, in to tako, da bo volk sit in koza cela. Kaj torej narediti in kako stvar rešiti? Bilo je kar nekaj rešitev, od gremo stran, ko vas je... (se bodo že navadili) do povej, tako kot je. Potreba je bila hitra in odločna rešitev, ki bo delovala. Tako sem se odločil za zadnjo. Akcija je stekla. Vsakič sem vsakemu, ki je imel na mojo ponudbo za časopis na jeziku odgovor v smislu: »Že petič danes!«, razložil situacijo, kje je vzrok za moj petič danes in ponudil rešitev. Rešitev, boste rekli? Enostavno, pomagaj mi, če je le mogoče, še preden slišiš moj »Kralje ulice, mogoče?« In ne boste verjeli – delovalo je! Tako sem bil svojčas najbolj znana oseba, vsi so mi mahali. Oh, ja, kje so tisti časi. Ha, ha, ha. Danes to ni več potrebno, saj sem v dveh letih »registriral« večino mimoidočih. Pa vendar se še danes zgodi... drugič, tretjič, desetič... saj razumete. Za konec, kaj naj napišem? Ah, že vem. Hvala vsem, da me prenašate, mene in moj način prodaje, resnično hvala Vam.

P.s. Da se razkrijem – prodajno mesto je pred vhodom v blagovnico Nama.

DR

KO PRODAJAŠ KRALJE, JIH PRODAJAJ Z VESELJEM

Nekega dne sem prodajal Kralje ulice na svojem stalnem mestu. Mimo mene so hiteli neznanci in tisti, ki me tam srečujejo vsak dan, saj sem postal že neke vrste inventar. Vendar so bili ljudje ta dan verjetno zaradi slabega vremena nerazpoloženi, kar se je poznalo tudi v moji drobižnici – v njej je žalostno zvenketalo manj kot 5 evrov. To je vplivalo tudi na moje razpoloženje, le kako naj bi prodajal z nasmehom na obrazu? Kmalu pa mi je dobro voljo prinesla znanka, s katero sva prežurala mnogo večerov, saj mi je dobesedno iztrgala Kralje iz rok in jih začela prodajati. Ne vem, kaj je bilo krivo, mogoče dejstvo, da je nobena zavrnitev ni spravila iz tira in se je samo obrnila ter z dobro voljo in nasmehom kmalu razprodala vseh

13 Kraljev, ki sem jih imel, ali to, da je njena ženskost pritegnila kupce, saj so pri njej kupovali večinoma moški. Kakorkoli, po slabe pol ure sva končala prodajo in si privoščila prepotrebno pijačo.

Marko Nakrič

KER MI ZAUPAS

K meni je pristopila gospa in hotela kupiti revijo, vendar na žalost ni imela dovolj drobiža. Ampak gospo sem že večkrat videl na mojem prodajnem mestu in sem se odločil, da ji bom vseeno dal revijo. Gospa se je presenečeno zahvalila, mi dala 40 centov in rekla, da se še vidiva. In res, naslednji dan pride ta gospa mimo in mi takoj vrne razliko od prejšnjega dne. Poleg tega mi je plačala kavico in rekla: »Veš, sem videla, da mi zaupaš, pa sem takoj vedela, da si pošten in v redu fant.« Od takrat naprej mi redno kupuje kavo in sendvič. Hvala, gospa!

Perice

VČASIH PAČ NE GRE

Včasih pač pride dan, ko mi prodaja ne gre najbolje. V takem primeru morala nekoliko pade. Saj ne da se ne trudim, ampak kakšen dan enostavno ni moj dan. V takšnih primerih lahko prodajam nekaj ur skupaj, pa ne bom prodala enega samega Kralja. Ampak tako pač je. Treba je vztrajati! Za dežjem vedno posije sonce.

Anistella

RESNIČNA 48

Kot sem omenil v prejšnji številki uvodnika, sem začel prodajati Kralje na naši Obali. Nekateri že poznajo revijo, nekateri jo vidijo prvič. Moram pa omeniti prijazno gospo, ki je prišla do mene in me lepo pozdravila, izročila 2 evra, Kralja pa ni vzela, ker da ga je že kupila pri enem našem fantu. Razložim ji, da bom sedaj 3 mesece v Kopru na tržnici, pa mi odgovori, da ga bo kupovala pri meni. Lepo se ji zahvalim in ji zaelim lep dan.

Roman

STRASSENFEGER - CESTNI POMETAČ (BERLIN)

Strassenfeger je največji in najbolj poznani berlinski cestni časopis (poleg njega obstajajo še trije). Izhaja vsak drugi teden (tj. dvakrat mesečno) s povprečno naklado 18.000 izvodov. Prodaja ga 300 – 400 rednih prodajalcev, ki si lahko sami izberejo lokacijo prodaje. Mogoče jih je videti tudi na podzemni železnici, kjer prodaja sicer ni dovoljena, je pa sprejemljiva.

Strassenfeger izhaja pod okriljem organizacije mob e.V. – Obdachlose machen mobil, kar pomeni brezdomni se aktivirajo in ki poleg tega skrbi tudi za delovanje zavetišča, trgovine z rabljenim pohištvom, zagotavlja pravne in socialne nasvete in skrbi za dnevni center, kjer nudimo tople napitke ter obroke.

Mob e.V. in Strassenfeger sta bila ustanovljena v sredini devetdesetih. To je bil čas po združitvi obeh Nemčij, ko je število brezdomcev v Berlinu izrazito naraslo. Veliko ljudi je izgubilo službe in tudi orientacijo. Danes je struktura prodajalcev precej mešana: nekateri so brezdomni v pravem pomenu besede, nekateri pa si želijo zaslužiti nekaj dodatnega denarja. Prodajalci so Nemci in tudi ljudje iz vzhodne Evrope, moški in ženske, mladi in stari. Najstarejši je 78-letni Poljak.

Prodajalec Heinz

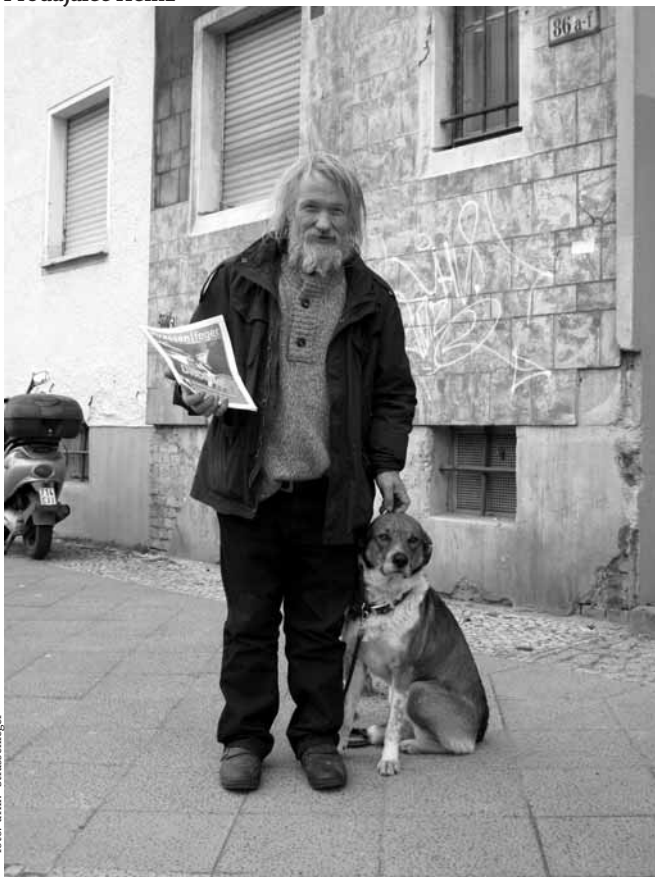

foto: arhiv Strassenfeger

Že od samega začetka od države ne dobivamo nobene podpore, osnovni namen je izogniti se posledični odvisnosti. Cestni časopis in tudi zavetišče, trgovina s pohištvom in kuhinja se financirajo sami, poleg tega pa dobivamo tudi različne donacije.

Prodajalka Jane

foto: arhiv Strassenfeger

Glavni koncept našega časopisa je – kot velja za večino drugih – pomoč ljudem, da bi si sami pomagali, poleg tega pa revnim in brezdomnim (kot tudi drugim socialno ogroženim) ponuditi alternativo beračenju, jim dati možnost, da so na neki način enakopravni s kupci (strankami).

Naš namen je zato seveda ustvariti izdelek, ki ga bodo ljudje radi kupovali in ki je visoke kvalitete, kritičen, se ukvarja s socialnimi temami, obenem pa ne izgublja videza cestnega časopisa (od tod tudi ime, saj Strassenfeger pomeni cestni pometač).

Naš časopis izide vsak drugi ponedeljek in je vezan na določeno (posebno) temo, tako so med drugim izšle številke z naslovi: Droge, Integracija, najnovejša pa ima naslov Ženska.

Vsak četrtek popoldne ob peti uri imamo uredniški sestanek. Naši sodelavci prihajajo od zunaj in so prostovoljci, študentje, upokojenci, eden izmed njih je bivši brezdomec. Zanimajo jih socialne teme in želijo pisati ter obenem zaslužiti nekaj žepnine. V našem uredniškem odboru je približno 10 – 15 piscev. Ponosni smo, da nam uspeva izdajati časopis s tako omejenimi proračunskimi možnostmi, to pomeni z malo denarja, vendar z velikimi ambicijami.

Jutta Herms

mob e.V.
obdachlose machen mobil

1,50 Euro, davon 90 Cent für den Verkäufer

strassen | feger

www.strassenfeger.org

Ausgabe 6

März 2011

aktiv Strassenfeger

025
KRALJI
ULICE

Heinz Buschkowsky: „Integration ist harte Arbeit“

Fluchtpunkt Ausländer-Wohnheim

Die „Lange Polke Nacht“ in der AdK

Članek, objavljen v Strassenfegerju:

»ČE OTROK NI POSLAN V ŠOLO, DRŽAVA NA RAČUN NE NAKAŽE OTROŠKEGA DODATKA.«

Intervju z županom okrožja Neukölln v Berlinu Heinzem Buschkowskyem. Neukölln je po vsej Nemčiji znan po velikem številu imigrantov in tudi socialnih problemov.

Heinz Buschkowsky je postal prepoznaven s stavkom: »Večkulturnost se ni obnesla.« Večkulturnost je v tem primeru mišljena v smislu integracije, ko si več kultur deli skupni prostor. Opozoril je na dejstvo, da se nekateri radi kažejo v dobri luči, on pa javno debatira o temah, o katerih drugi raje molčijo. Prizadeva si za boljšo izobrazbo otrok z migrantskim ozadjem, zato ustanovljene službe v šolah ukinejo otroške dodatke (oziroma tovrstne ugodnosti) staršem tistih otrok, ki izostajajo od pouka. V svoji stranki (socialni demokraciji) včasih naleti na odpor ali nestrinjanje, po drugi strani pa je za širšo javnost dopadljiv borec brez tabujev. Za Starssenfeger se je z njim pogovorila Jana Illhardt.

Starssenfeger: Znani ste po opozarjanju in kritičnih pripombah pa tudi po tem, da politična korektnost za vas včasih ni pomembna. Kaj želite s tem doseči?

Heinz Buschkowsky:

Otroci, ki so bili rojeni v Neuköllnu, bi morali imeti enake možnosti, da se odločajo za svoje življenje, kot tisti, rojeni na drugih koncih Berlina. Zato se borim proti razvoju, ki postavlja civilizacijske vrednote na glavo. Ravno zaradi tega sem večkulturnost in socialno romanco ocenil za neuspelo. Integracija ni naravni zakon, temveč trdo delo tako za nemško družbo kot za vsakega posameznika, ki prihaja v novo socialno okolje. Ta se mora vprašati, ali

Lea Mihalič

je pripravljen sprejeti pravila. Če na to ni pripravljen, naj se vpraša še, ali ni izstopil na napačni postaji.

S: Neukölln je znan kot okrožje z velikimi socialnimi problemi. Je realnost taka?

H. B.: Neukölln je seveda več kot le vsota svojih problemov. Ne moremo zanikati določene etnične in socialne segregacije. Dejstvo je, da imamo 305.000 prebivalcev, od teh jih ima 120.000 migracijsko ozadje. V naših šolah in otroških vrtcih je med 80 in 100 odstotki otrok iz družin migrantov. Od 2.500 učencev vsako leto skoraj polovica ne konča šolanja, 90 odstotkov ljudi na uradih za delo je mlajših od 25 let in ne morejo biti vključeni na trg dela brez dodatne kvalifikacije. Treba je izstopiti iz začaranega kroga, prekiniti to verigo. Ne smemo si namreč dovoliti, da mladi ljudje ostajajo zunaj trga dela in posledično v naših podpornih socialnih sistemih. Integracijska politika ne pomeni, da jih obdarujemo, to prav tako ni dejanje miloščine – v resnici je osnovno vprašanje naše skrbi za obstoj. V nasprotnem primeru se zlahka zgodi, da postanejo današnji integracijski problemi jutrišnji socialni problemi.

S: Je Neukölln v primerjavi s celotno Nemčijo najbolj kritično področje oziroma primer?

H. B.: Ne, seveda ni, probleme z jezikom, izobrazbo in segregacijo najdemo tudi v Dortmundu, Hamburgu ali določenih predelih Münchna. Obstaja veliko »Neuköllnov«. Vendar pa ekonomski razvoj Berlina poteka drugače kot v ostalih delih Nemčije, eden od dejavnikov, ki so vplivali na to, je padec berlinskega zidu. Mnogo zaposlitev v Berlinu je država leta podpirala, ko pa se je podpora končala, so ljudje izgubili službe. Poleg tega ne smemo pozabiti na globalizacijo, marsikatera dela so odstopili poceni delovni sili iz vzhodnih držav. Neukölln je bil v 20 letih ob približno 20.000 zaposlitev, zato ponudba dela kot faktor integracije ni niti slučajno tako velika kot v ostalih delih Nemčije.

S: Gentrifikacija /»prisilna« selitev prebivalcev, ki morajo zapustiti svoje domove, ker je okrožje postalo privlačno za ljudi, ki lahko plačajo več/, v Neuköllnu narašča. Kakšne možnosti ali nevarnost vidite v tem?

Heinz Buschkowsky

foto: arhiv Strassenfeger

H. B.: V redu je, da mnogi mladi ljudje, študentje in umetniki prihajajo k nam, vendar do sedaj še nismo opazili, da bi odprli (nove) galerije, restavracije ali delavnice. Prav tako ne pošiljajo otrok v naše šole. Neukölln je zanje le epizoda v življenju. Gentrifikacija v Neuköllnu ne bo nikoli tako velika kot v ostalih delih Berlina. Tu poteka bolj ali manj le na papirju. Čeprav bi je vsaj malo prišlo še kako prav.

S: Zahtevate, da se odvzame pravica do otroškega dodatka, da bi prisilili starše, da pošljejo svoje otroke v šolo.

H. B.: Ne razumem, kaj je v tej zahtevi tako spornega. Družba je obvezana, da skrbi, da otroci osvojijo vrednote družbe, v kateri živijo. V najboljšem primeru skupaj s starši. Ko pa to ni izvedljivo, pač mimo njih. Nobene dileme ni o obveznem izobraževanju, o tem se ne pogaja. Če otrok ne hodi v šolo, se otroški dodatek pač ne nakaže na račun. To je tako kot z vožnjo avtomobila: ustavimo se pred rdečo lučjo, čeprav ne vidimo nobenega avtomobila. Enostavno vemo, da bi nas to stalo 150 evrov kazni.

(skrajšana verzija)

PODPIRAM!

Prodajalec MARJAN ČERNIGOJ je o sebi povedal:

Prodajam na Kotnikovi ulici, kjer imam veliko stalnih strank. Prodajalec sem že 2 leti, intenzivno pa se udeležujem tudi kreativnih delavnic, saj v meni budijo vedno prisotno ustvarjalno energijo.

Kupca MARTIN in MATIJA sta o prodajalcu MARJANU povedala:

Zaposlena sva v bližini Kotnikove ulice in Marjana srečujemo vsak dan. Od njega občasno kupiva časopis in če le imava denar pri sebi, potem mu z veseljem nameniva evro. Slabih izkušenj s prodajo časopisa nimava.

PETER KVAC je o sebi povedal:

Časopis prodajam že od samega začetka. Prodajam predvsem v predelu Stare Ljubljane. Imam precej stalnih strank, zelo dobro pa se ujamem tudi z novimi. Prodaja časopisa mi pomaga k bolj kvalitetnemu življenju, saj samo z denarno socialno pomočjo ne bi mogla s punco plačati stanovanjskih stroškov in hrane.

Kupka RENATA je o PETRU povedala:

V vaši reviji mi je najbolj všeč, da so skozi pesmi in zgodbe opisana čustva, iz katerih na splošno veje pozitivna energija. To je razlog, da jo rada kupujem.

PETER KVAC je o stalni kupki RENATI povedal:

Gospo Renato sem že večkrat srečal, od mene kupuje revijo. Je zelo pozitivna oseba in me vedno nasmeji. Želim si, da bi bilo več kupcev takšnih, kot je ona.

Pripravila Klavdija Krapež

foto: Klavdija Krapež

foto: Aneta

027
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 300

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 300. VABLJENI K SODELOVANJU!

5. 7. > > Pozdravljeni, pred nekaj meseci sem vam ponudila brezplačno pisanje kolumn. Opažam, da jih je od takrat veliko, kar se mi zdi res super, in so zelo zanimive in poučne, pravzaprav so vsi prispevki res kvalitetno branje z visoko dodano vrednostjo in vredni ure življenja. Moj poklon in najlepše želje! Keep on going! Lepo vas pozdravljam, Nataša

8. 7. > > Pozdravljeni, redno kupujem vaš časopis in mi je zelo všeč :) Tudi danes mi ga je prodal prijazni prodajalec, ne vem njegovega imena (številka prodajalca je 15), in mi polepšal dan :) LP, Taja

12. 7. > > Na žalost sem pozabila vprašati za njegovo ime, a prijazen nagovor in več kot prijeten, čeprav kratek klepet s prodajalcem št. 196 me je prepričal, da so tudi brezdomci res pravi kralji. Čestitke tudi za časopis, odlično čtivo! Aleksandra

14. 7. > > Ko berem anekdote iz prodaje se mi vedno prikrade nasmeh na obraz ker vidim da so res dobri ljudje na tem svetu. Komaj čakam da bom tudi jaz (si še ne morem privoščiti) lahko komu tako polepšala dan! Kralji ulice so zakon! :) najlepši pozdrav Mateja

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Risba v stripu
KJE: Mestna galerija, Mestni trg 5, Ljubljana
KDAJ: 7. 7. – 16. 10. (od 11h do 19h, nedelje, prazniki od 11h do 15h)
Tel. 01 241 68 00, www.mg-lj.si

KAJ: Karel Zelenko - miniature in slike
KJE: Ljubljanski grad, Peterokotni stolp
KDAJ: 8. 7. – 4. 9. (od 9h do 20h)

KAJ: Milan Erič in Zvonko Čoh – ilustracije »Transformerji«
Fotografska razstava
KJE: Galerija »S«
Ljubljanski grad
KDAJ: od 18. 7. – 2.10. (od 9h do 20h)

KAJ: Ples barvnih sozvočij.
Slikarska razstava
KJE: Ljubljanski grad, Kazemate
KDAJ: 27. 7. – 11. 9. (od 9h do 20h)

KAJ: Ljubljansko barje: zgodovinske, kulturne, etnološke in naravne znamenitosti
- Krajinski park Ljubljansko barje
KJE: Knjižnica Prežihov Voranc, Tržaška 47a, Ljubljana
KDAJ: 8. 8. – 27. 8.

KAJ: Knjižna razstava
Knjigoveštvo in knjiga
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva ulica 1, Ljubljana
KDAJ: 8. 8. – 2. 9.

KAJ: Likovna razstava
Likovno društvo 2002 – Bernardka Hosta
KJE: Knjižnica Škofljica, Šmarska cesta 3
KDAJ: 10. 8. – 6. 9.

Razno

KAJ: Delavnica Borze dela
Koraki do zaposlitve: med razgovorom – Lilijana Pahor
KJE: Knjižnica Fužine, Preglov trg 15, Ljubljana
KDAJ: 10. 8. ob 15h
Prijava zbiraemo do 9. 8. na 01 600 13 18 ali lili.pahor@mkj.si

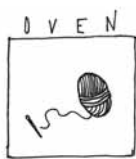

Janez

Prireditelji, vabljeni k objavlanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Ali ste kdaj pomislili na to, da je prišel čas tudi za vas, da greste nekam na dopust in daste možgane na pašo? Za trenutek se osredotočite na karkoli drugega, razen na službo in ostalo kramo. Bodite nekoliko bolj elastični za nekatere izzive, ki se vam ponujajo, odločite pa se za tistega, ki vam najbolj leži. Partner bo do vas zelo razumevajoč in ljubeč!

Dobili boste nenavadno ponudbo, za katero se vam bo na začetku zdelo, da je nepomembna, vendar se bo kasneje izkazalo, da ste ravnali napačno. Zato le urno, treba je namreč popraviti napako, sicer se boste dodobra kesali. Do drugih bodite nekoliko bolj strpni, saj so težave povsod, in videli boste, da se bodo uspehi kar vrstili drug za drugim.

V mnenjih se boste nekoliko oddaljili od nekoga, ki je bil nekoč zelo blizu vašega srca, vendar bo na koncu vendarle zmagal razum. To bo obrodilo sadove, s katerimi boste razpolagali še naprej, v svoje dobro. Ali ste pomislili, da bi boljši polovici kupili kakšno darilo? Ozrite se naokoli in presenetite svojo ljubezen z vsem spoštovanjem.

Že dolgo časa imate v načrtu, da bi svoje bližnje presenetili z dejanjem, ki vam bo prineslo korist, drugim pa veselje, radost in srečo. Kar nadaljujte s tem načinom in presenečeni boste nad odzivom vaših bližnjih ter tudi okolice. Iz eksotične dežele boste dobili povabilo, da obiščete nekoga, ki ga že dolgo niste videli.

Za vas velja pravilo, da se morate potruditi s sejanjem, kajti v nasprotnem primeru bo žetev zelo slaba. Na vseh področjih, na katerih se udeležujete, se morate izboljšati, sicer se bo zgodilo, da vas bo okolica enostavno ignorirala. Pazite na zdravje, sicer se lahko hitro kaj zalomi. Nekdo vas občuduje in čaka na priložnost, da vas ogovori.

Le kdaj vas bo srečala pamet? Preveč trmoglavite, ko hočete, da je vse tako, kot vi želite. Okolica vas ne posluša vedno. Ukrenite kaj, da se to spremeni, in uspeh ne bo izostal. Na ljubezenskem področju bo odnos kljub temu potekal tako, kot vi želite. Pazite na zlobne jezike, ki vas obrekujejo.

OGLASNA DESKA

Dobre ljudi, ki so pripravljeni pomagati v teh težkih časih, naprošam, če mi lahko podarite računalnik v delujočem stanju, ker ga potrebujem za nego invalidne osebe. Ljudem, ki jim pomoč v tiski ni tabu, se vnaprej lepo zahvaljujem.
Tel.: 070 626 701

Prevzamem rabljena nevozna kolesa, sirote brez lastnika. Rad bi jih naredil spet uporabne in zaželeno, tako da bi si lahko poiskale nov dom in dobrega lastnika. KTM: 051 724 104

Šofer B-kategorije išče delo. Zanesljiv, poznam Ljubljano. Delo naj bo honorarno. Hvala. Tel.: 070 626 701

Prosil bi lastnika (delujočega) prenosnika, če ga več ne potrebuje in bi mi ga morda lahko odstopil, da me pokliče. Že vnaprej hvala, Robert Tel.: 030 685 561

Adaptacije kopalnic, polaganje vseh vrst keramike in kamna ter izvedba vseh vrst peči. Kontakt na tel.: 040 747 802, Boštjan

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 14h do 16h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico.
Vsi dobrodošli!

Sonce, morje, gore, jezera – če pa ste slučajno doma in se sprehajate po razglatih ljubljanskih ulicah, se ne pozabite ustaviti v prijetni trgovini Posredovalnice rabljenih predmetov na Poljanski cesti 14, kjer boste našli marsikaj uporabnega za okras in razvedrilo. Vabljeni!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Vabljeni, da se nam pridružite kot prostovoljci na katerem od področij našega dela (dnevni center, časopis, Univerza pod zvezdami, terensko delo, Posredovalnica rabljenih predmetov). Kontakt Klavdija 030 323 302

PROJEKT IZ KOŠA

V projektu Iz KOŠA izdelujemo ročne unikatne izdelke s posebno ekološko in družbeno vrednostjo – na poti v koš prestrežemo materiale in iz njih izdelujemo copate, albume, dnevničke, beležke, papir ...

Vešeli bomo vašega doprinosa – če imate odpadne obleke, vas prosimo, da jih dostavite v Posredovalnico rabljenih predmetov oziroma nas pokličite, da se dogovorimo za prevzem.

Na spodnjih številkah smo dosegljivi tudi za naročila izdelkov, več informacij pa najdete na naših spletnih straneh:

www.iz-kosa.si,

izkosa@projektclovek.si,

www.facebook.si/iz.kosa.

Naročila, prevzem materialov na tel.: 031 811 979.

Vodja projekta Božena Blanuša tel.: 041 325 830,

bozena.blanusa@projektclovek.si.

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Tudi za vas je prišel čas, da pri sebi naredite bilanco in se vprašate, ali morate vedno delati za druge. Sedaj je prišel čas tudi za vas. Oidite nekam na dopust, saj si ga še kako zaslužite in ste ga ne nazadnje tudi potrebni, saj vas je bolezen dobro zdelala. Še naprej pazite na zdravje, da boste v jesen zakorakali spočiti, čili in zdravi.

ŠKORPIJON

Drugim nikakor ne smete dopustiti, da se vtikajo v vaše osebne zadeve, zato morate nekaj ukreniti, in to z lepo besedo. S prijaznostjo boste naredili več koristi kot škode tako za sebe kot za druge. Prišlo bo neko sporočilo, za katero boste mislili, da je brezpredmetno, vendar z obema rokama zagrabite priložnost, ki je pred vami!

STRELEC

Že dolgo časa iščete možnost, da bi si izboljšali življenje, da bi nekoliko lažje premostili težave in vse, kar spada zraven. Bodite brez skrbi, vse probleme boste rešili, dajte času čas, ki mu gre, in uspeh bo tu. Še naprej bodite razumevajoči do bližnjih in na vsakemu koraku boste imeli moralno podporo. Ali ste pripravljeni na izziv, ki vas čaka?

KOZOROG

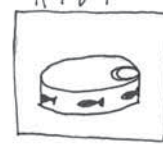
Počasi se navajate na novo okolje, ki vas je zelo dobrohotno sprejelo. Za vas je to velik izziv, zato ga še naprej čuvajte. Tisti redki, a pravi prijatelji vas pogrešajo, predvsem pa vašo družbo in pogovor z vami, zato je snidenje z njimi toliko slajše. Pazite na zdravje, nujno zmanjšajte ljubezen do polne steklenice!

VODNAR

Za vse tiste vodnarke in vodnarje, ki so rojeni v prvi dekad pa tudi blizu zadnje, velja pravilo, da ste včasih vsaj pri nekaterih stvareh malo bolj vzkipljivi, zato vam priporočam previdnost, da se ne boste nikomur zamerili. Prišel je čas tudi za poznanstvo z neko osebo, ki bo kaj kmalu preraslo v čudovito simpatijo. Ste pripravljeni na ta izziv?

RIBI

Po dolgih sušnih letih se bodo tudi vam uresničile sanje o zadevi, ki se ji reče ljubezen na prvi pogled, zato ne smete odlašati, temveč se potrudite, da izkoristite priložnost. Utegne se namreč zgoditi, da vam jo spelje kakšen dober prijatelj. Neutrudno pišite prošnje za službo, saj se kaže lepa priložnost v tujini, le učite se tujega jezika!

9	4	6						
1			6				2	3
			5				9	
4	6	9		5	3			
	1			6			5	
			9	1		4	6	2
	3				8			
2	9				6			1
						9	4	6

AFORIZMI

Vsak človek lahko vidi tujo osmrtnico,
samo svoje ne more videti!

Gregor B. Hann

Kdaj gre pijanec trezen iz gostilne? Ko ga država časti!

Gregor B. Hann

Ko je sistem v fazi razpadanja,
poskuša v svoj smrtni boj zaplesti še državljane.

Jurij Kunaver

MAGIČNI LIK

Pripravil Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) domača žival, ki jo molzemo, pa ni koza,
- (2) posebni material, s katerim se izdeluje tudi pohištvo, predvsem vrtno garniture, za bogataše,
- (3) grška boginja,
- (4) skrajšan izraz za dodatek k pecivu vanilij,
- (5) kronika, letopis ali tudi posebni način seksa pri moških!

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

ŠALE

Sodnik vpraša obtoženca: »Zakaj ste obdržali prstan, ki ste ga našli na pločniku?«

Obtoženec: »Zakaj pa ga ne bi, če pa na njem piše večno tvoj.«

Zmajček

»Želim umreti mirno, v spanju, kot moj dedek, nikakor pa ne v paniki kot potniki v njegovem avtobusu ...«

Zmajček

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

VELIK ŽEP

NIK

KRALJ ULICE GRE
UTRGOVINO...

IMAM TRI EURE, PA MORAM
NAKUPIT STVARI!?

LITER VINA V ŽEP...

(KONZERV O RIB)
V ŽEP...

(NOGAVICE V ŽEP...)

NA BLAGAJNI

KAJ BOSTE

ENE CIGARETE
CAMEL

TRI EURE

NASVIDENJE

DOBRO DA IMAM
VELIKE ŽEPE!

Kupfermuckn

Arge für Obdachlose
Straßenzeitung von Randgruppen und sozial Benachteiligten

Angabe 123 JUNI 2011 1 Euro Nicht den VerkäuferInnen - Achten Sie auf den VerkäuferInnen 2 Euro

AKTION SAUBERES LINZ

ul'čne
svjetiljke

PRVI HIRUTIM ČASOPIS O BESKUPČAŠTVU
I BROJNIM DRUŠTVENIM TEMAMA

broj 1. godina III
2010.

LICEUJICE

novembar, 2010. // cena: 100 din // Polovinu dobija prodavac // ISSN 2217-1793

ONA JE
MADONA

NAJLONSKO
DOBA

KO SE BOJI
BUNTA JOŠ?

AUGUSTIN

DIE ERSTE ÖSTERREICHISCHE BOULEVARDZEITUNG

2,50 € davon 1,25 € für den/die VerkäuferIn
Bitte kaufen Sie nur bei AUGUSTIN-KolporteurInnen, die sichtbar ihren Ausweis tragen!

www.augustin.or.at

NUMMER 294 23. 2. - 6. 4. 2011

Erledigen wir nicht die
Drecksarbeiten für euch?

Ein Land
st. unseres

Beitrag
die ZEITUNG
der ALTEN SCHMIEDE

strassen|feger

www.strassenfeger.org Ausgabe 12 Juni 2011

1,50 Euro

FRAUEN

Die Sportlegende Birgit Fischer

Berliner Unternehmerin des Jahres

Exklusiv: Lech Wałęsa im Interview

Mit Harig TT-Magazin

NOTABENE

100 OKTOBER '09
KUPUJTE IBA OD PREDAJCU S PREUKAZOM

1,40 €
POLOVICA
PRE PREDAJCU
[42 SK]

100
ČÍSLO

International
Network of
Street
Papers

STREET NEWS SERVICE